

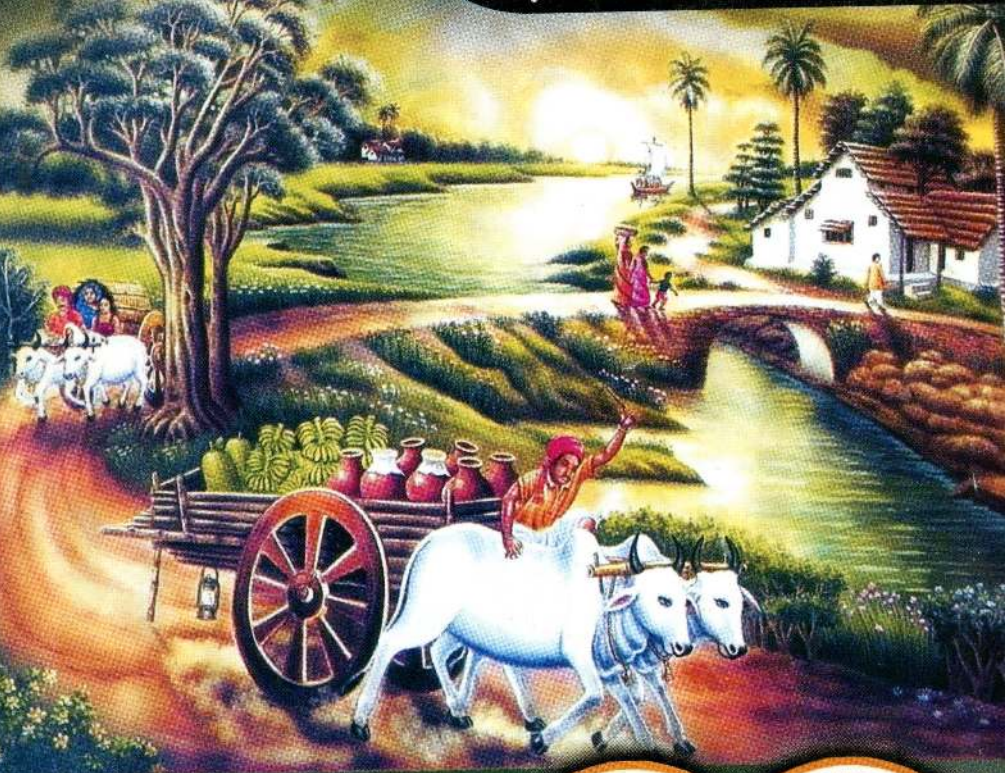
உருபா
150.00

“ஆறிவைத் தந்திட துடிக்கும் தமிழ்த் திங்கள் ஏடு”

நம்மட முற்றம்

மேழம் (சத்திரை) 2024 | இலம் 04 | முற்றம் 09

- ✓ தாக்குதல் துடிமுடிக்கம்
- ✓ தொலைதல்
- ✓ நல்லூர் கிராமதானியின் நகர அமைப்பு
- ✓ குழந்தைத் தொட்டில்
- ✓ அமைதியான கனவுகள்

Distributor for

deli
PRODUCTS

JK COPIER
PHOTOCOPY PAPER

i copier
Premium Multipurpose Paper

SINASPECTRA
COLOUR PHOTO COPY PAPER

TEN
Ball Pens & C/Books

NATARAJ
PRODUCTS

PNT STATIONERY
& PRINTING SOLUTION

Whole Sale & Retail

- Office stationery
- Student Stationery
- Printing Ink & toners
- Papers & Boards
- Printing Accessories
- Binding Atccessories
- Rubber Stamp Materials
- Computer Forms
- Thermal Papers
- Quilty input goods
- Other Stationery Items

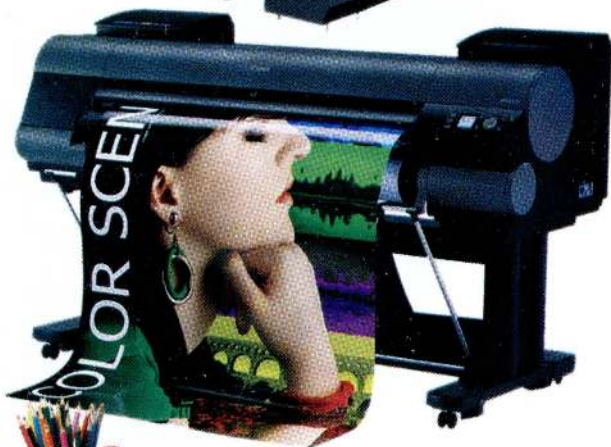
📍 Mill Road, Vavuniya.

✉ pntstationery@gmail.com

f [pntstationery](https://www.facebook.com/pntstationery)

POIHAI
PRINTING PRESS

📍 Kandasamy Kovil Road, Vavuniya.

✉ poihaiprinting@gmail.com

✉ poihaipc@gmail.com

f [poihaiprinting](https://www.facebook.com/poihaiprinting)

☎ 024 2229632, 0762647167

Printed by Noolaham Foundation
www.noolaham.org | aavanaham.org

☎ 024 2228088 / 077 3747 167

"அறிவைத் தந்திடத் துடிக்கும்
தமிழ்த் திங்கள் ஏடு"

நம்மட முற்றம்

மேழம் (சீத்திரை) 2024

அல்லம் 04 | முற்றம் 09

உருபா - 150.00

முதன்மை ஆசிரியர்

திரு. கதிர். திருச்செல்வம்

ஆசிரியர் குழு

திரு. அ. ரவீந்திரன்

திருமதி. சுஜந்தினி யுவராஜா

ஜனாப். ஹ. மு. மு. மன்கூர்

ஜனாபா. மர்ளியா சக்காப்

திரு. வ. மகேஸ்வரன்

செல்வி. ரொஷானி ரவீந்திரன்

திரு. இரா. இரத்தினசிங்கம்

தொடர்புகளுக்கு :

"நம்மட முற்றம்"

48/116, விநாயகர்புரம்.

கண்டித்தெரு.

திருகோணமலை

தொலைபேசி : 077 2908990

மின்னஞ்சல்

nammadamuttam20@gmail.com

உள்ளே...

பக்கம்

1. ஆசிரியர் பார்வை	02
2. தொலைதல்	04
3. எனக்கு மட்டும்	10
4. நல்லூர் இராஜதானியின் நகர அமைப்பு	11
5. மனதை உடைத்தல்	15
6. சுருவி	16
7. "தன்முனைப்பு (ஈகே)"	16
8. ஈசனின் கணக்கு	20
9. எப்படிச் சொல்ல...?	20
10. சொல்லத்துடிக்கும் மனசு	22
11. மறை சொல்லும் கதை	37
12. வெற்றிச் செல்லியின் ஈழப்போரின் இறுதிநாட்களும் நானும்	38
13. இலங்கையின் தொல்குடிகளைக் களையெடுக்கச் சுழிபோட்ட பாளிமொழி மாமரபு (மகாவம்ச - சிங்களர்கதை)	41
14. அமைதியான கனவுகள்	46
15. தமிழ் இலக்கியத்தில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பெறும் முக்கியத்துவம்	47
16. குழந்தைத் தொட்டில்	45
17. தாக்குதல் இடிமுடிக்கம் (தொடர் 09)	55
18. மாவோ எழுதிய சரியான சிந்தனைகள் எங்கிருந்து தோன்றுகின்றன	58
19. தமிழ் அறிவோம்	61
20. மண்ணுண்ணி மாப்பிள்ளை	62

திருக்கோணமலையின் மாபெரும் தமிழ் மேதைகளான
தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை
ஆகியோர் ஆண்டு தோறும் நினைவு கூரப்பட வேண்டியவர்கள்.

திருக்கோணமலையின் சொத்துக்களாக மதிக்கப்பட வேண்டிய சகோதரர்களான தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை, தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளை ஆகியோர் ஆற்றிய பணிகள் தொடர்ச்சியாக நினைவுகூரப்பட வேண்டியவை என்ற கருத்திற்கு யாரும் மறுப்புத் தெரிவிக்க வாய்ப்பில்லை.

திருக்கோணமலையின் இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் அக்கறையுடன் பணியாற்றிய சித்தி அமரசிங்கம் அவர்களும், திருக்கோணமலை மாவட்ட இந்து இளைஞர் பேரவையின் பொதுச் செயலராக விளங்கிய திரு சிவபாதசுந்தரம் அவர்களும் இவ்விருவரதும் செயற்பாடுகளை வெளிக்கேனர்வதற்காக அரும் பணியாற்றியிருக்கிறார்கள்.

அண்மையில் மறைந்த பேராசிரியர் சௌ.யோகராசா அவர்களது முயற்சியால் 2011 ஆம் ஆண்டு கிழக்குமாகாண சாகித்திய விழா மலரில் “தமிழ் பாசை” கட்டுரை இடம் பெற்றதுடன் 2012 ஆம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாண சாகித்திய விழாவில் தி.த.சரவணமுத்துப்பிள்ளையின் பெயரால் ஓர் ஆய்வரங்கும் நிகழ்த்தப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது.

தமிழ் கூறும் உலகின் முதலாவது வரலாற்று நாவலான தி.த.சரவண முத்துப்பிள்ளை அவர்கள் எழுதிய “மோகனாங்கி” 1895 ஆம் ஆண்டு முதலாவது பதிப்புச் செய்யப்பட்டது. 123 ஆண்டுகளின் பின்னர் 2018 ஆம் ஆண்டு முனைவர் க.சரவணபவன், திரு.க.சத்தியதேவன், திரு மு.மயூரன் ஆகியோரது முயற்சியினால் மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

மருத்துவர் த.ஜீவராஜ் அவர்களது “ஜீவந்தி” இணையத் தளத்திலும் இவர்கள் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தி.த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்களது இலக்கிய செயற்பாடுகள் பற்றி இணையத்திலே பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “தொல்காப்பியம் : கனகசுந்தரம் சென்னை மாகாணக் கல்லூரி தமிழ்த்துறைத் தலைவர் இராசகோபால பிள்ளை உதவியுடன்

தொல்காப்பியம் எழுத்த்திகாரத்தை மூலச்சுவடிகளுடன் ஒப்பிட்டு, பிழைநீக்கி, பாடபேதம் பார்த்து செப்பணிட்டு பிரதியை நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன் திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. அந்நூல் பதிப்புரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது. "மதுரையாசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர் உரையுடன், திருகோணமலை த.கனகசுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் பல ஏட்டுச்சுவடிகளைக் கொண்டு செய்து வைத்திருந்த திருத்தங்களுடன் புதிப்பிக்கப்படுகிறது".

அதன்பின் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கனகசுந்தரத்தால் பரிசோதனை செய்யப்பட்டு, திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. தமிழ் நாவலர் சரிதை : நாராயணசாமி முதலியார் என்பவர் 1916-ல் பதிப்பித்த தமிழ் நாவலர் சரிதை என்னும் நூலை கனகசுந்தரம்பிள்ளை பாடவேறுபாடு நோக்கி திருத்தி 1921-ல் வெளியிட்டார்." தி.த.சரவணமுத்தப்பிள்ளை அவர்களது இலக்கிய செயற்பாடுகள் பற்றி இணையத்திலே பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"தி.த.சரவணமுத்து பிள்ளை தமிழின் முதல் வரலாற்று நாவலான மோகனாங்கியை எழுதினார். பெண்ணிடுதலையை நோக்கமாகக் கொண்ட சிற்றிலக்கியமான தத்தைவிடு தூது இன்னொரு நூல். 1892-ம் ஆண்டு சென்னை மாநிலக் கல்லூரியினுள் தமிழ்ச்சங்கத்தைத் தொடங்கும் போது சரவணமுத்துப்பிள்ளை ஆற்றிய தொடக்க உரை தமிழ்பாஷை என்னும் ஆய்வுக்கட்டுரையாகவும் பின்னர் நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது."

போற்றுகலுக்குரிய இரு மேதைகளும் திருக்கோணமலை மண்ணில் வாழ்பவர்களால் ஆண்டுதோறும் நினைவுகூரப்பட வேண்டும். இருவரில் மூத்தவரான தி.த.கனக சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களது பிறந்த நாளான ஆகஸ்ட் மாதம் 24 ஆம் நாள் நினைவுகூரலுக்கும் இவர்களை நினைத்து விழா எடுப்பதற்கும் பொருத்தமான நாளாக இருக்கும் என "நம்மட முற்றம்" முன்மொழிகிறது.

கதிர்.திருச்செல்வம்,
முதன்மை ஆசிரியர் - நம்மட முற்றம்.

தொலைதல்

கேசலா சுந்தரம்பிள்ளை

ஒரு நீண்ட பயணம். புது ஊர்களின் வாசம்
சாக்கடையாகவும், சந்தனமாகவும்,
பூக்களாகவும், வயல் வெளியாகவும், காட்டு
அமைதிகளைக் கரைத்து தெளித்து
விட்டதாகவும் போய்க் கொண்டே இருக்கின்றது.
அவளது வாழ்க்கையும் அந்தந்தப்
பருவங்களில் இப்படித் தான் கழிக்கப்பட்டுக்

கொண்டிருந்தன. அவள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ முப்பத்தைந்து வயது
வரை வாழ்ந்து முடித்து விட்டாள். என்ன அப்படி வாழ்ந்து விட்டாய் என திரும்பிப்
பார்த்தால் எதுவுமே உயர்வாய் பெருமிதப் பட்டுக் கொள்வதற்கில்லை. ஆனால்
நிறைந்து வழிந்து கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கைப் பட்டறிவுகள் அவ்வப்போது
அவளின் புதிய உலகிற்கும் புதிய தீர்மானங்களுக்கும் அடியெடுத்துக்
கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

இந்த உலகம் எவ்வளவு விசித்திரமானதோ அப்படித்தான் ஒவ்வொரு மனிதரும்
ஒவ்வொரு விசித்திரமாய் தெரிகிறார்கள் அவளுக்கு. அவள் ஒரு தேடல். அவளது
தேடல்கள் எல்லாவற்றையும் யாரோ ஒருவர் அவளிடம் தேடுகிறார்கள் எனும்
போதுதான் அவளது தேடல், தடைப்படுகின்றது.

அவள் ஒன்றும் பேரழகி அல்ல. பேதையும் அல்ல. நிதானமானவள். இரகசிக்கக்
சுடியவள். கொஞ்சம் வெகுளித்தனமும் தான். முப்பத்தைந்து வயதென யாருமே
மதிப்பிட முடியாத சிறுபிள்ளை முகம். அப்பாவிப் புன்னகை. கொஞ்சம் உயரம்.
நிமிர்ந்த நடை. யாருடைய கண்களையும் விழங்கிடாத பார்வை. அவள் யாரோ
ஒருவருடைய இரசனையில் யாருக்கோ தேவதை தான்.

இப்பொழுது மூன்றரை ஆண்டுகள் ஆகியும் எவருடனும் அங்கே நெருங்கிப்
பழகியதாக இல்லை. ஆனால் ஏதோ ஒருவருடனாவது எதையாவது கேட்க
வேண்டி இருக்குமே என்பதற்காகத் தான் தேவகியுடன் கொஞ்சம் பேசப்
பழகியிருந்தாள். தேவகியும் அவ்வளவாக யாருடனும் பேசுவதில்லை என்றாலும்
ஒரு தேவை எனும்போது தேவையானவற்றை பேசித் தீர்த்து விடுவாள். வருணி

அப்படியல்ல. அவளுக்குப் பேசுவது தான் பிரச்சனை. அதில் மட்டும் அவள் இறுக்கமான கடைப்பிடிப்பு. அவளது சாதாரண உரையாடல்கள் கூட அதற்கான தொனியின்றி அவ்வப்போது சிலரை விமர்சிக்க வைத்து விடும். தேவகி மட்டும் என்னமோ அவளைப் புரிந்து வைத்திருக்கிறாள். வருணியின் பேச்சுக்களைக் கணக்கில் கொள்வதில்லைப் போலும்..

அவளது ஒன்றரை ஆண்டுப் பணிப்பட்டறிவு முடிந்தவுடன் அங்கிருந்து மீண்டும் சொந்த இடத்திற்கு மாற்றல் ஆகிப்போய்விட வேண்டும் என்றதான் இங்கே வரும்போது எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள், ஆனால் அவள் ஊரை நினைக்கும் போதெல்லாம் எவையோ அவளைத் துன்புறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. ஊர்க்காற்று இன்னும் அவளது நிலை பற்றி ஊராரின் கிசுகிசுப்புகளை சுமந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றது.

வருணி கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக ஆசிரியராக கடமையாற்றி வருகிறாள். ஆரம்பத்தில் அயலூரில் நியமனம் கிடைக்கவே வீட்டிலிருந்தே கடமைக்குச் சென்று வந்தாள். அப்போதுதான் அவளுக்குத் திருமணம் பேசி நிச்சயிக்கப்பட்டது. அவளது பாடசாலைக்கால நண்பனே கணவன் ஆனதால் அவளுக்கு வாழ்க்கைப் புரிந்துணர்வில் எவ்வித சிக்கலும் இருக்கவில்லை. அவளது மாமியாருக்கும் அவளுக்கும் இடையிடையே கருத்து வேறுபாடு இருந்தாலும் வருணிக்கும் பரணிக்கும் அவற்றை சமாளிக்கக் கூடியதாகவே இருந்தது. வருணி வீட்டில் ஒரே பெண். தாயை பாடசாலைக் காலத்திலேயே இழந்துவிட்டதால் அப்போதிருந்தே பரணி, வருணிக்கு ஆறுதலாக இருந்திருக்கிறான். அதனால் தாயையும் வருணியையும் சேர்த்து வைத்திருக்கும் பக்குவம் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது அவனுக்கு. பரணி பண்பானவன் என்பதால் ஊரில் பலரது மனதையும் கவர்ந்தவன். திருமணமாகி ஒன்றரை ஆண்டுகள் ஆகியும் அவனுக்குப் பொருத்தமான தொழில் கிடைத்திருக்கவில்லை. அவளது தனியார் நிறுவனமும் கொள்ளை அடிக்கப்பட்டு திவாலாகி விட அவளது முதலீடுகளும் இல்லாமல் போய் அவன் தன்னைத் தானே வெறுக்கத் தொடங்கி இருந்தான். வருணி தனது வருமானம் போதும் எனவும் தானே குடும்பத்தை பார்ப்பதாகவும் ஆறுதல் கூறியும் அவனால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. தாயினதும் வருணியினதும் அரவணைப்புள் ஆதரவும் அவனை எதுவும் செய்யவில்லை. அவன் ஏதோ ஒரு வகையில் நடைப்பிணமாகவேத் திரிந்தான். மூன்று வாரங்களின் பின் அயலூர் ஒன்றுக்குச் சென்று வருவதாக விடைபெற்றவன், உயிரற்ற உடலமாக மருத்துவமனையில்

அவளுக்காகக் காத்திருந்தான். இது தற்செயலா அல்லது அவன் தெரிந்து செய்ததா என்ற ஊராரின் தீர்ப்பு வழங்கல் வருணியின் வருகையின் பின்னர்தான் அவன் வாழ்வு நாசமாய் போய் நடுத்தெருவில் காலன் கூட்டிச் சென்றதாக முடிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் அவளுக்கு எல்லாம் வெறுத்துப் போய்விட வீட்டுக்கு வெளியே தலைகாட்டுவது கூட வேதனையைத் தந்தது. தந்தையும் சகோதரி வீட்டிற்குச் சென்று விட வருணியின் மாமியாரோடு வருணி தனித்து விட்டான்.

எடுத்த எல்லாவற்றிற்கும் எதிர்ப்பு தெரிவித்த மாமிதான் இப்பொழுது அவளுக்குத் துணை. ஆனால் மாமிக்கு வெளிநாட்டில் அவரது கணவனும் மூத்த மகனும் இருக்கின்றார்கள். எப்படியும் தன் வாழ்வில் இறுதிக் காலங்களை மகனுடன் கழித்துக் கொள்ளவே மாமி விரும்புவார் என நினைத்த அவள், தன் கணவனுடன் சேர்ந்திட விரும்பினாள். மாமி கூடைத்தெருவிற்கு செல்லும் தருணம் பார்த்து உடலில் எண்ணெய் ஊற்றி தற்கொலைக்கு முயன்றாள். பாவம் கிணற்றுக்குள் விழுந்தால் மாமிக்கு தூக்குவதற்கு சிக்கல் என்றோ, கயிற்றில் தொங்கினால் தன்னை இறக்குவது சிக்கல் என்றோ, மருந்து குடித்தால் மாமியிலும் ஊரார் ஐயப்படுவார்கள் என்றோ தெரியவில்லை.. அவள் தீயைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறாள். இடுகாடு தேவையில்லை அங்கேயே சாம்பலாகி விட்டால் அத்தைக்குச் சிரமம் இல்லை என்று போல... ஆனால் அவள் வீட்டின் பின் பகுதியில் நின்று எரியப் போவதைக் கண்ட, பக்கத்து வீட்டில் தேங்காய் பறித்துக் கொண்டிருந்த சிறுவன் நின்றவர்களை அழைத்து வந்து உடனேயே காப்பாற்றி விட்டான். அந்த காயத் தழும்புகள் சிலகூட இன்னும் அவளுடன் சேர்ந்து இருக்கின்றன. சாவுகூட அவளை புறந்தள்ளி விட்டது என்று வருந்தினாள்.

இல்லை அது கோழைத்தனம். எதையும் கடந்து தானே போக வேண்டும், கடந்து போவது தானே வாழ்க்கை. அவள் முடிவெடுத்து விட்டாள். தன்னைத் தவிர்க்கும் எல்லாவற்றையும் தவிர்த்து விட்டு மீண்டும் வாழவேண்டும். அதற்கு அவள் அவளாக வாழக்கூடிய ஓரிடத்திற்கு செல்ல வேண்டும் என்ற முடிவே அவள் தற்போது பணி புரியுமிடம்.

கிட்டத்தட்ட அது முற்றிலும் மாறுபட்ட இடம். அவளது ஊரில் வெயில், இங்கே குளிர். அங்கே எல்லாம் நேர்ப் பாதைகள், இங்கே எல்லாம் சுத்திச்சுத்திச் செல்கின்றன. மனிதர்கள், பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடு, பேச்சு, புன்னகை

எல்லாமே முற்றிலும் புதிதாக இருந்தன. இதைத்தான் அவளும் எதிர்பார்த்துத் தேடி வந்தாள். அழகான பாடசாலை, அழகான சூழல், அன்பான மாணவர்கள், அந்த மாணவர்களுடனான அந்நியோன்யம் அவளை இந்தச் சூழலுக்கும், மக்களுக்கும் பிடிக்கச் செய்துவிட்டது. அவளது கவலைகள் மறந்து, புன்னகை எப்போதும் எல்லோரிடத்திலும் விதைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. அங்கே அவள் கடமையை சரிவரவே செய்தாள். முக்கியமாக அவளது தனிப்பட்ட விடயங்களை யாருக்கும் தெரியப்படுத்தவோ யாரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளவோ அவள் முன்வரவில்லை. அதனால் அவளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் அங்கே நிறையப் பேருக்கு இருந்தது. அதை அவளும் அறிவாள். அவர்களது நேரடிக்கேள்விகளும் மறைமுக கேள்விகளும் அவளால் தவிர்க்கப்பட்டு வந்தன. உண்மைதானே எதைப் பற்றியும் அறியும் வரைதானே ஆர்வம் இருக்கும். அறிந்த பின்னர் அட இவ்வளவுதானா என்பதை அவளது வாழ்க்கை எடை போடக்கூடாது என்பதையும் அவள் அறிந்து வைத்திருந்தாள்.

அவளும் ஒரு சிலருடன் பேசுவதுண்டு. தனிப்பட்ட விடயங்களைத் தவிர பொதுவாக ஏதோ ஒரு கருப்பொருளான உரையாடலாக மாத்திரம். அந்தச் சிலரே அவளுக்குப் பிடித்திருக்கும். ஏதோ ஒரு விதத்தில் அவளுக்கென்று அன்பின் எல்லையை அண்மித்தவர்கள் அந்த ஒரு சிலரே. அந்த எல்லைக்குள் எவரையும் உள்ளெடுத்துக் கொள்வது என்பதை அவளாகவே தவிர்த்து விடுவாள். அன்பு என்பது அவளுக்கு ஒரு வண்ணாத்துப்பூச்சி போன்றது. அவள் இரசிப்பதோடு விட்டுவிடுவாள். அதைக் காத்திருந்து சில வேளை இரசிக்கத் தொடங்கினாள், அதற்காக காத்திருப்பாள்.

ஆனால் அதைத் தொடவேண்டும், அதன் நிறங்களைக் கலைத்திட வேண்டும் என்பதெல்லாம் அவளுக்குத் தேவையில்லை. வண்ணாத்துப்பூச்சிகளைக் காண்பதே போதும். அதுவும் அவளைத் தேடி நாளும் காட்சி தருகின்றதே.. அதுதான் அவளுக்கான ஆக கூடிய மகிழ்ச்சி. ஆனால் இப்போது அதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டது. வண்ணாத்துப்பூச்சியைத் தேடுவதைத் தவிர்த்து விட்டாள். அதெல்லாவற்றிற்கும் கரணியம் கடந்த வாரம் தேவகி சொன்னவைதான்.

ராஜேஷ் அந்தப் பாடசாலையில் இப்பொழுது ஒன்றரை ஆண்டாகப் பணியாற்றுகின்றான். எல்லோரிடமும் பேசுகின்றான், சிரிக்கின்றான், உதவுகின்றான், ஆறுதல் படுத்துகிறான், அரவணைக்கின்றான், வருணியைத்

தவிர.. அவள் அதற்கு உடன்படுவதுமில்லை. அவளாகவே விலகியும் கொண்டாள். ஆனால் தேவகியும் ராஜேஷும் நெருங்கிய நண்பர்கள் உரிமையாகப் பழகிக் கொள்வார்கள். உணவு கூட பகிர்ந்துதான் உண்பார்கள். அதனால் தான் வருணி தனியாகவே உண்பாள். அவளுக்குச் சேர்ந்திருத்தல், பழகுதல், களித்தல், உலவுதல் எல்லாம் பிடிக்கும். அவளது எல்லைகள் இப்பொழுது மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. மீண்டும் இந்தக் குழகாய (சமுத) வரையறைகளுக்குள் சிக்குண்டு சின்னாபின்னமாக விரும்பவில்லை. இந்த மாணவர்களுக்கான அவளது கற்பித்தல்களும், அவர்களது அன்பும் போதும் என்றாகிவிட்டது. நன்றாகத்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது வாழ்க்கை. கடந்த வாரம்வரை. ராஜேஷின் நட்பு புன்னகையும் அவளை ஒருவிதத்தில் மகிழ்வித்தது. ஆனால் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. அவள் அவளாகவே இருக்க பழகிக் கொள்கின்றாள். தேவகியிடம் ராஜேஷின் தூது அவளை பழைய நினைவுகளுக்குள் தள்ளிவிட்டிருந்தது.

பாடசாலைக்கு விடுப்பு(ல்வு) போட்டு ஒருநாள் இருந்து நன்றாக யோசித்து விட்டாள். பரணிக்குப் பின்பு அந்த இடைவெளி அப்படியே இருக்கின்றது. அந்த இடைவெளியை நிரப்பி மீண்டும் அவள் வாய்ப்பு இல்லாதவளாக மாறிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. அவள் வண்ணத்துப்பூச்சிகளின் நிறங்களை கலைக்க விரும்பாதவள். இப்போது அதன் இறைக்கைகளை முறித்திட வேண்டுமா என்று எண்ணுகிறாள். அதை எப்பொழுதும் அவளால் நினைத்துக் கூட பார்க்க முடியாது. அதனால்தான் இந்த இடமாற்றம். மீண்டும் மீண்டும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாள். தேடுவதற்கு யாரும் இல்லை என்னும்போது தொலைவதில் என்ன சுகம் இருக்கப் போகின்றது. அவள் அப்படித்தான் தொலைந்து கொண்டிருக்கிறாள். யாருக்காகவோ... இன்னுமொரு மணித்தியாலம் தான். இன்னும் ஒரு புது வாழ்க்கை. புதுக்காற்றின் வாசம் சுவாசம் தொட இதமாய் இருந்தது. வறண்டு போன தொண்டையை தண்ணீரால் ஈரப்படுத்தி இனிப்பு ஒன்றை மென்று விட நினைத்து கைப்பையில் துழாவினாள். ஏதோ ஒன்று... அவள் கைப்படாத ஒரு காகிதம் ராஜேஷின் கையெழுத்துக்களுடன்.

அன்புள்ள வருணி...

நீ என்ன நினைத்தாலும் நான் உன் ராஜேஷ் எழுதிக் கொள்வது. நீ எங்கேயோ புதுப்புது இடங்களுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்... நானும் உன்னைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கின்றேன். நீ உன் முன்னைய பாடசாலையில் இருந்து மாற்றலாகும் போதுதான் நான் அங்கு புதிதாக சேர்ந்தேன். அந்த மாணவர்கள் தான் உன்னை எனக்கு அறிமுகப்

படுத்தியிருந்தார்கள். ஏதோ ஒரு மாணவனின் வீட்டுச் செருகேட்டில் (ஆல்பத்தில்) உன் அசையாப்படம் (போட்டோ) புத்திரப்படுத்தப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நீ அவர்களில் ஒருவராக இருக்கின்றாய். ஊரில் பேசுவதெல்லாம் உன்மை இல்லை என்பது உருக்கே தெரியும். நான் உன் மாமி வீட்டில் தான் தங்கி இருந்தேன். உன் மாமி வெளிநாடு செல்லும் வரை அவருக்கு ஒரு மகனாக துணையாக இருந்தேன். அங்கிருந்த ஒவ்வொரு பொருளிலும் உன்கதையைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தா. அவா சொல்வதையெல்லாம் நான் இரசிப்பதோடு மட்டும் விட்டுவிட்டேன். உன்னைப் பற்றிய தேடல் ஓய்ந்து போனாலும் நீ நலமாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டிருப்பா. நான் ஒரு போதும் உன்னைப்பற்றி யாரிடமும் நானாக விசாரித்தில்லை. ஆனால் வாரத்தில் ஒருதடவையாவது உன்னைப்பற்றி அறிந்துகொண்டிருந்தேன். அதன்பின் தான் உன்னைத் தேடி மாற்றலாகி இங்கு வந்தேன். நீ அந்த மாணவர்கள் கூறிய ஆசிரியை ஆகத்தான் இங்கேயும் இருந்தாய். எனக்குப் பிடித்திருந்தது. உன் விலகல்களை நான் விரும்பவில்லை. என் பேச்சு உன்னைக் காயப்படுத்தி விடுமோ? விலகல்களை ஏற்படுத்திவிடுமோ? என்றுதான் உன்னுடன் இருந்து விலகி இருந்தேன். நிதானமாகத் தீர்மானித்துத் தான் தேவகியிடம் சொன்னேன். என்னால் நீ எதிர்பார்க்கும் எல்லாமாகவும் உனக்கு இருக்க முடியுமோ தெரியவில்லை.. ஆனால் அரவணைக்க, அன்பு செய்ய, உன்னை ஆற்றுப்படுத்த, சிரிக்க வைக்க, தட்டிக் கொடுக்க, வேலைப்பளுவைக் குறைத்துக் கொள்ள, உன்னை இரசிக்க, ஒரு நண்பனாக, வாழ்க்கைத் துணையாக, உன்னை என்னால் முடிந்தவரை எல்லாமாக ஆறுதல் படுத்த முடியும். உன்னிரவுகளுக்கு நான் வந்து உன் அமைதியை ஒருபோதும் குலைக்கப் போவதில்லை. நீ ஒரு நிலாவாக, என்னால் உன்னை ஒளியூட்டி உன் காயங்களை மறைத்திட முடியும். இப்பொழுது கூட நானும் உன் புதுப் பாடசாலைக்கு மாற்றல் ஆகி வர நினைக்கின்றேன். நீ சம்மதித்தால் மாத்திரம். உன் சம்மதம் எனக்குத் தேவையில்லை ஆனால் நீ இதனால் இன்னொரு இடத்திற்கு மாற்றலாகிட கூடாது என்பதற்காகவே இதைக் கேட்கிறேன். நீ சம்மதித்தால் இனி இருவரும் ஒன்றாகவே தொலையலாம்.. என்ன எம்மைத் தேடுவதற்காகத்தான் யாருமிருக்கப் போவதில்லை.

அன்புடன் ராஜேஷ்.

நெஞ்சம் படபடக்கக் கடித்ததினைக் கசக்கி உள்ளங்கையில் அடக்கிக் கொள்கிறாள். ஒரு பயம்... ஓர் ஏக்கம்.... ஒரு தவிப்பு... இப்போது சிறு புன்னகை. இல்லையென்றால் ஒன்றும் ஆகி விடப்போவதில்லை. இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் அவ்வளவுதான்.

எனக்கு மட்டும் (பொன். தாட்சாயினி சர்மா. கிளிவெட்டி)

நானும் என் மனமும்..
அலுத்துக் கொள்வோம்..
சமாதானம் ஆவோம்..
புத்திமதி சொல்வோம்.

எங்களுக்குள் ஒருலகம் இன்பமாய்
எமக்குள்ளே..
காலம் கடக்கும் கற்றுக்கொள்வோம்..
எங்களுக்குள் உறவு இல்லை எனில்
என்றோ இறந்திருப்பாள்.

மிடிப்பற்று போகும்போது
உடனேயே ஓடி வருவாள்.
முகிலும் மரபும் வந்து வந்து
கதை பேசும்

ஏந்தி வந்த காற்றிலே எம்
நினைவுகள் ஏங்கும்

மேக பொதி ஒன்றை.

அடையாளமாக்கி.

ஒலிப்பான்களும் ஒலிகளுமாய்
உலோக கூட்டினுள் காவல் தெய்வம்
மனதை குத்தும்
முட்கள் நஞ்சேறி

மண் வாசம் இழந்து
மண் இழந்து நடைப்பிணங்களாய்
காலவிழிப்பு தொலைந்து நிற்க
பித்தம் தலைக்கேறி பெருங்கயிறாய்

நடந்து சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள்
எதுவும் நடக்கும்
எப்படியும் நடக்குமென்று
திரும்பிக்கூட பார்ப்பதில்லை
மௌனமாய்
மனதினுள் பேசிக்கொண்டு.

கோடை வெப்பம் கொழுத்தி எரிக்க
நடைபாதையேற
வினாவலை முறைத்தபடி
கூவிக்கூவி விற்கின்றார்கள்
பொறுமையையும் நியாயத்தையும்

பாதை தவறி
காலகட்டணங்கள் வலுவிழந்து.
மரபிற்கும் புதுமைக்கும் பொய்களாகி
குற்றமற்ற மண்வெளியில் ..

நாடிதுடிப்பு அழகென்று
வாழ்ந்த காலம் போய்
நாடிதுடிப்பை அறக்க
வென்ற காலமாய்.

அமைதியாய் உதிரிகளாகும்
தேசத்தின் அவலங்கள்
உள்ளத்தின் மையத்தில்
முற்றம் அமைத்து நானும் அவளும்.

நல்லூர் இராஜதானியின் நகர அமைப்பு

(வ.ந.கிரிதரன்-கனடா)

ஆய்வுக் கட்டுரை நூலானது "நம்மட முற்றம்-10" இதழிலிருந்து தொடராக வெளிவரவுள்ளது. திரு.வ.ந.கிரிதரன் அவர்கள் நூல் தொடர்பாக எழுதியிருக்கின்ற "என்னுரை"யில் ஒரு பகுதியை இந்த இதழில் தருகின்றோம்.

என்னுரை - வ.ந.கிரிதரன்.

ஈழத்தமிழர்களின் யாழ்ப்பாண அரசர்களின் காலத்தில் இராஜதானியாகத் திகழ்ந்த நல்லூர் இராஜதானியின் நகர அமைப்பு எவ்விதம் இருந்திருக்கலாமென்பதை வரலாற்று நூல்கள், வெளிக்கள ஆய்வுகள் (Field Work), தென்னிந்தியக் கட்டடக் கலை நூல்கள் மற்றும் ஆய்வுக் கட்டுரைகளின் அடிப்படையில் விளைந்த தர்க்கத்தின் அடிப்படையில் உய்த்துணர முயன்றதின் விளைவாக உருவானதே இந்த நூல். இதன் முதற்பதிப்பு ஏற்கனவே 1996 டிசம்பரில் ஸ்நேகா (தமிழகம்) மற்றும் மங்கை பதிப்பகம் (கனடா) ஆகிய பதிப்பகங்களின் கூட்டு முயற்சியாக வெளிவந்திருந்தது. இது பற்றிய மதிப்புரைகள் கணையாழி, ஆறாந்திணை (இணைய இதழ்) மற்றும் மறுமொழி (கனடா) ஆகிய சஞ்சிகை இணைய இதழ்களில் வெளிவந்திருந்தன. இலங்கையிலிருந்து கே.எஸ்.சிவகுமாரன் இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும்

“டெய்லி நியூஸ்” பத்திரிகையில் இதுபற்றியதொரு விமரிசனத்தை எழுதியிருந்தார். ஈழத்திலிருந்து வேறெந்தப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் இதுபற்றிய தகவல்கள் அல்லது விமரிசனங்களேதாவது வந்ததாயென்பதை நானாறியேன். இருந்தால் அறியத்தாருங்கள் (ஒரு பதிவுக்காக).

இலங்கையில் மட்டுமல்ல தமிழகத்திலிருந்துக் கூட இவ்விதமானதொரு நகர அமைப்பு நூல் நானறிந்த வரையில் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை. பொதுவாக நகர அமைப்பு பற்றித் தெரிவித்த தகவல்களைத் திரட்டி ஆய்வு நூல்கள் வந்திருக்கின்றனவே தவிர ஒரு குறிப்பிட்ட நகர அமைப்பு பற்றி முறையான ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் ஆய்வு நூலேதும் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்நிலையில் இந்நூலுக்கொரு முதனூலென்றதொரு முக்கியத்துவமுண்டு. இந்தத் துறையில் ஆய்வு செய்ய விளையும் மாணவர்களுக்கு முதனூலாகவும் உதாரணப் பிரதியாகவும் நிச்சயம் இந்த நூலிருக்கும். இந்நூலின் அணிந்துரையில் பிரபல எழுத்தாளர் செ.யோகநாதன் கூறுவதுபோல் “பின்னொருகாலத்தில், சுதந்திரக்காற்று வீசும் சூழலில் வாழப்போகின்ற இளந்தலைமுறை ஆய்வாளர்களுக்கு இந்த நூல் ஓர் ஆக்கபூர்வமான வழிகாட்டியாக அமையுமென்று நிச்சயமாக நம்புகின்றேன். ஏற்கனவே வெளிவந்த நூற் பிரதி மேலும் புதுக்கி இங்கு எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலின் முன்னுரையில் கூறியிருப்பது போல் எனக்கு நல்லூர் நகர அமைப்பு பற்றி ஆராய வேண்டுமென்னும் ஆவல் ஏற்பட்டதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. சிறு வயதில் நான் படித்த நாவல்கள் குறிப்பாகக் கல்கி, ஜெகசிறப்பியன் போன்றவர்களின் நாவல்கள் தமிழர்களின் அன்றைய தலைநகர்களான தஞ்சாவூர், காஞ்சி போன்றவற்றின் நகர் அமைப்பு பற்றி அறியும் ஆர்வத்தினை அதிகரிக்க வைத்தன. நல்லூர் ராஜதானியைப் பொறுத்தவரையில் போதிய வரலாற்றுச் சின்னங்கள் பாதுகாக்கப் படவில்லை. நல்லூர் இராஜதானி புகழ்பெற்று விளங்குவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் புகழ் பெற்ற தலைநகர்களாக விளங்கிய நகர்கள் அநுராதபுரம், யாப்பகுவா போன்ற தென்னிலங்கை நகரங்கள். அவை பற்றியெல்லாம் விரிவான நூல்கள், ஆய்வுகள் வெளிவந்திருக்கும் போது நல்லூர் இராஜதானியின் நகர் அமைப்பு பற்றிய ஆய்வுகளெதுவும் வெளிவராதது துரதிருஷ்டமானது.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை போன்ற நூல்கள், போர்த்துக்கீசரின் குறிப்புகள் போன்றவற்றில் நகர் பற்றிய தகவல்கள் ஆங்காங்கு காணப்படுகின்றன. அவை

தவிர ஆய்வுகள் ஏதும் இதுவரையில் வெளிவந்திருக்கவில்லை எனது இந்த நூல் தவிர. மொறட்டுவை பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருந்த காலத்தில் “பாரம்பர்யக் கட்டடக் கலை” (Traditional Architecture) பற்றி நிமால் டி சில்வா என்னும் சிங்களப் விரிவுரையாளர் விரிவுரைகள் நடாத்திக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் ரோலன் டி சில்வாவின் “பண்டைய அநுராதபுர நகர் அமைப்பு” பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரையினை எமக்கு ஒரு விரிவுரையில் அறிமுகப்படுத்தினார். அதுவும் எனக்கு நல்லூர் இராஜதானி நகர் அமைப்பு பற்றி அறியும் ஆர்வத்தினை ஏற்படுத்தியது. அச்சமயம் கட்டடக் கலை இறுதியாண்டில் பயின்று கொண்டிருந்த நண்பர் தனபாலசிங்கம் தானும் இந்நகர் பற்றி ஆய்வு செய்ய விரும்பியதாகவும் போதிய தகவல்களைப் பெற முடியாத நிலையில் அவ்வெண்ணத்தினைக் கைவிட நேர்ந்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். அதுவும் எனக்கு நல்லூர் நகர் அமைப்பு பற்றி அறியும் ஆர்வத்தினை அதிகரித்தது. இதன் காரணமாக யாழ்ப்பாணத்தில், வடபகுதியில் காணப்படும் பழமையின் சின்னங்கள் ஆதரிப்பாற்றுக் கிடக்கும் நிலை பற்றி அறியத் தரும் முகமாகச் சில கட்டுரைகளை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த “ஈழநாடு” பத்திரிகையின் வாரமலரில் எழுதினேன். “நல்லூர் ராஜதானி”, “நல்லூர் ராஜதானி நகர அமைப்பு”, “பழைமையின் சின்னங்கள் பேணப்படுதலின் அவசியம்” என்னும் தலைப்புகளில் ஈழநாடு பத்திரிகை அவற்றினை பிரசுரித்திருந்தது. அக்காலகட்டத்தில் தகவல்களைப் பெறும் முகமாக, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் விஞ்ஞான பிரிவில் பயின்று கொண்டிருந்த நண்பர் ஆனந்தகுமாருடன் பேராசிரியர் கா.இந்திரபாலவைச் சந்தித்தேன். அவர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் “கோப்பாய்க் கோட்டை” பற்றிய கட்டுரை பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். அதன் விளைவாக அது பற்றிக் “கோப்பாய்ப் பழைய கோட்டையின் கோலம்” என்னும் கட்டுரையினை வீரகேசரியில் எழுதினேன். அதற்குச் சன்மானமாக அவர்கள் முப்பத்தைந்து ரூபா அனுப்பியிருந்தார்கள். மேலும் இவ்வாய்வு சம்பந்தமாக அப்போது யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவர் தலைவராகவிருந்த கவிஞர் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலனைச் சந்தித்தேன். அவர் தன்வசமிருந்த “யாழ்ப்பாண வைபவமாலை”யினைத் தந்துதவினார். அக்காலகட்டத்தில் “பழைமையின் சின்னங்கள் பேணப்படுதலின் அவசியம்” பற்றி ஈழநாடு பத்திரிகையில் வெளிவந்த எனது கட்டுரையில் யாழ் சந்தையில் அமைந்திருந்த “கங்கா சத்திரம்” போன்றவற்றைப் பேணுதலின் அவசியம் பற்றிக் குறிப்பிருந்தேன். அக்கட்டுரை வெளிவந்த சிறிது காலத்தின் பின் அச்சத்திரத்தினை யாழ்மாநகரசபையினர் உடைத்து விட்டனர். அக்காலகட்டத்தில் முழங்காவில் பகுதியில் அமைந்திருந்த “பல்லவராயன் கட்டுக்” காட்டுப் பகுதியில்

ஒரு நாள் முழுவதும் இடிபாடுகளைத் தேடி அலைந்து திரிந்தது மறக்க முடியாத அனுபவம்.

வடக்கில் மட்டுமல்ல, கிழக்கிலும் திருமலை, மட்டக்களப்பு போன்ற மாவட்டங்களில் ஆய்வுகள் நடத்தப்பட வேண்டிய சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பல இடங்கள், விடயங்கள் உள்ளன. இவை பற்றியும் ஆய்வுகள் விரிவாக நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது மென் அவா. ஈழத்தில் திராவிடர்களின் நகர் அமைப்புக் கலை பற்றிய வரலாற்றின் பரிணாம வளர்ச்சியினை அறிந்து கொள்ளுதற்கு நகர் அமைப்புக் கலையில், கட்டடக் கலையில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள், வரலாற்றறிஞர்கள், தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களுடன் இணைந்து விரிவான ஆய்வுகள் எதிர்காலத்தில் செய்வார்கள் என நான் திடமாக நம்புகின்றேன். இதுவரை காலமும் தொல்பொருள் ஆய்வாளர்களும், வரலாற்றுப் பட்டதாரிகள் மட்டுமே நகர் அமைப்புக் கலை அல்லது கட்டடக் கலை பற்றிய போதிய அடிப்படை விடயங்கள் பற்றிய அறிதலோ புரிதலற்ற தம் வழியில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட காரணத்தினால் தான் திராவிடர்களின் நகர் அமைப்புக் கலை பற்றியோ, அல்லது கட்டடக்கலை பற்றியோ விரிவாக ஆய்வு ரீதியில் தமது கவனத்தைப் போதிய அளவில் செலுத்தவில்லையென நான் கருதுகின்றேன். அந்நிலை மாறுவதற்கு அனைத்துப் பிரிவினரும் ஆய்வுகளில் முழுமையான பாங்களிப்பினை வழங்க வேண்டியுதன் தேவை முக்கியம்.

மனதை உடைத்துத்

இந்த மனதை உடைப்பதுதான்
எவ்வளவு எளிதாக உள்ளது..

மன்னார் அமுதன்

அதே போல் எளிதாக இருப்பதில்லை ஒட்டுவதும்

உங்களிடம் இரஞ்சுவதெல்லாம் ஒன்று தான்
கடினப்பட்டு உழுதுவிட்டு

வாண்டோக்கி காத்திருக்கும் ஒருவனின்
அறுவடையைக் களவாடாதீர்கள்...

அதைவிடக் கொடுஞ்செயல் வேறில்லை...

உங்களை நீங்களே அவமானப்படுத்த...

உங்கள் அடுத்த சந்ததியை வஞ்சிக்க...

உங்கள் குலப்பெருமையை கெடுக்க...

நீங்கள் களவாடுவது ...

அவனது அறுவடையை மட்டுமல்ல..

வானம் பொய்க்காது எனும்

நம்பிக்கையையும் தான்...

உழைப்பிற்கு உதவியமுண்டு

எனும் அன்றாடத்தை...

அறுவடையில் மீட்டுவிடலாம்

எனும் மனைவியின் நகையை...

சிறுமுதலில் பெருங்கல்வியைக்

கொடுத்துவிடலாம்

எனும் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை...

முன்னோடியாய் வாழ்ந்து காட்டலாம்

எனும் அவன் ஓர்மத்தை...

பாருங்கள்... - ஒருவன் உழைப்பைக்

களவாடுவதைப்போல...

வேறொன்றும் எளிதாய் இருப்பதில்லை...

வாழ்வில்.

வாக்கியத்திற்கு...

எளிதாய் அமையும் முற்றுப்புள்ளி..

வாழ்வில் அமைவதில்லை ..

உங்கள் களவாடல்கள் தான்

எங்கள் வாழ்க்கையை

காற்புள்ளிகளால் நிறைத்துள்ளன.

இந்த மனதை உடைப்பதுதான்

எவ்வளவு எளிதாக உள்ளது..

அதே போல் எளிதாக

இருப்பதில்லை ஒட்டுவதும்

கருவி

க. மங்களேஸ்வரி, திருக்கோணமலை

காலம் பீரங்கிச் சத்தங்களையும்
துப்பாக்கிகளின் ரீங்காரங்களையும் அணு
அணுவாய் மக்களின் செவிகளையும்
உடல்களையும் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

கண்ணீரிலும் செந்நீரிலும் மிதந்து கொண்டிருந்த தமிழர்களின் ஆறாத
காயங்கள் மறைந்து மக்களிடையே வலிகளும் வடுக்களும் மாத்திரம்
எஞ்சியிருந்தன. அந்த இறுக்கமான முரண்பாடு மெல்ல மெல்லச் சிதைந்து
கொண்டிருந்த காலமது.

கௌசல்யா வீட்டில் உள் சனங்கள் நிறைந்து கிடந்தன. பேச்சுச் சத்தங்கள்
காலைப் பிழந்து கொண்டிருந்தன. கௌசல்யாவின் தாய் லதா கண்ணீரைத்
துடைத்துக் கொண்டும் தன் இரு காதுகளையும் கைகளால் அழுத்திப் பிடித்துக்
கொண்டிருந்தாள்.

லதா இராணுவத்திடம் தன் கணவனைப் பறி கொடுத்ததன் பின் அவள் மகள்
கௌசல்யாதான் உயிர் நாடியாக அவளை இயக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.
இவர்களைச் சுற்றி பல்லினப் பண்பாட்டு மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால்
இருவருக்கும் பல நட்பு வட்டாரங்கள் இருந்தன. லதா தனது தையல்
கலையினால் அங்குள்ளோரைக் கவர்ந்து வந்தாள். அந்தத் தையல்
இயந்திரத்தின் ஓட்டம் தான் அவர்களது பொருளாதாரச் சிக்கல்களை நிவர்த்தி
செய்து கொண்டிருந்தது.

கௌசல்யா கொஞ்சம் மக்குத்தான். ஆனால் எந்தவொரு பாடலுக்கும் அச்சப்
பிசகாமல் ஆடக் கூடியவள். ஆட்டமென்றால் அவ்வூரில் கௌசல்யாதான்.
சிவராத்திரியானாலும் சரி. நவராத்திரியானாலும் சரி இவளது வரவேற்பு
ஆடலுக்குப் பின்தான் அனைத்து நிகழ்வுகளும் நடைபெறும். அந்தச் சனக்
கூட்டத்தின் கைதட்டலும் தனது அம்மாவின் பாராட்டும் கனிவுமே அவளை
உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

கௌசல்யாவுக்கு பெரிய மேடை வாய்ப்புக்கள் கிடைக்க வேண்டுமென்றும் தான் தொலைக்காட்சியில் வர வேண்டுமென்றவொரு இலக்கு அவளை குறி வைத்து இயக்கியது. வெகு விரைவில் அவ்வாய்ப்பும் வாய்க்கப் பெற்றது. அன்று இலங்கை எழுபத்தைந்தாவது சுதந்திர நாளைக் கொண்டாடத் தலைப்பட்டது. அதில் ஒரு நிகழ்வாக குடியரசுத் தலைவர் முன்னிலையில் சிங்களப் பண்பாட்டு ஆடையணிந்து ஆடலாட வேண்டும். என்ற வேண்டுகோள் தனுஷா வீரகோன் ஆசிரியரிடமிருந்து பிறப்பிக்கப்பட்டது. கௌசல்யாவுக்கும் அவளது தாயாருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. அதனால் தன் மகளை இடைவிடாது பயிற்சிக்கு அழைத்துச் செல்வாள். அவளது ஆடல் அறங்கேரக் கூடிய காலம் வந்தது.

சுதந்திர நாளன்று கௌசல்யா சிங்களப் பண்பாட்டு ஆடையுடன் மிக அழகாகக் காட்சி தந்தாள். அவளது குழுஆடல் தொலைக்காட்சிகளில் நேரலையாக ஒளி பரப்பப்பட்டது. அங்கிருக்கக் கூடியவர்களினால் அந்நிகழ்வு பார்வையிடப்பட்டது. அவள் வீதியில் வலம் வருவதைப் பார்த்து பலர் பாராட்டுத் தெரிவித்தனர். ஆனால் தான் எதிர்பார்த்த பரந்தாமன் மாமா, ராணி அக்கா என யாரையும் காணவில்லை. எதிர்பார்த்த அனைவரும் அவள் வீட்டு வாசலில் குவிந்து நின்றனர்.

“என்னைப் பாராட்ட இத்தனை பேரா? பரந்தாமன் மாமா என்னைப் போல ஆடலாட யாருமே இல்லை. எண்டு பாராட்டி இன்பமுலை (சொக்கலே) தருவார்.” “ராணி அக்கா என்னக் கட்டி அணைச்சுப் போட்டு நீ கெட்டிக்காரப் பெட்ட எண்டு பாராட்டுவா, இப்படி இன்னும் நிறைய பேர் என்ன வாழ்த்த போறாங்க. அம்மா ஆனந்தக் கண்ணீரோடு என்னக் கட்டி அணைப்பார்.... நினைக்கவே மகிழ்ச்சியாக இருக்கு.” என எதிர்பார்த்த அந்தப் பன்னிரண்டு வயதுக் குழந்தைக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. கௌசல்யா வாசலை நெருங்குகிறாள். அவளது கையினைப் பிடித்து வேகமாக இழுத்து வீசினான் பரந்தாமன். வீரகோன் ஆசிரியர் கொடுத்த சாப்பாட்டுப் பொதி கீழே சிதறியது.

தனது தாயின் கண்களில் கண்ணீரைக் கண்ட கௌசல்யா “அம்மா மாமா ஏன் இப்படிச் செய்வார்? நான் என்ன செய்தன்?”

“வாய் மூடு அந்த சனங்களுக்காக நீ ஆடிப் போட்டு வாரியே உன்ர அப்பனக் கொண்டது அந்தக் கூட்டமெண்டு உனக்குத் தெரியாதா?” என்றாள் ராணி.

கௌசல்யா ஆடிப்போனாள். “அக்கா எனக்கு மேடையில் ஆடுகிற எண்டால் பிடிக்கும். நீங்க பாராட்டுவீங்கண்டு நினைச்சன் ஆனால எல்லாரும் ஏசுரீங்களே! என்னைப் பாராட்ட மாட்டிங்களா?” என்று கவலையோடு சொன்னது அந்தப் பிஞ்சு.

“இஞ்ச இங்க நாங்க மட்டும் வாழியில்ல பல்லின குழகாயத்தோட வாழ்ந்து கொண்டிருக்கம். அவள் தகப்பன் இல்லாத பிள்ள. அவள வளர்த்து விடோணுமே தவிர நஞ்ச விதைக்காதீங்க.” என அழுத்தமாகக் கூறினாள் லதா.

“நீ துரோகிதானே அவங்களுக்குத் தான் பாடுபடுவா! உன்னப் போல ஆட்கள இந்த இடத்தில வைக்கக் கூடாது. நீங்க இருந்தால் எங்களுக்குத் தான் ஆபத்து” என்றான் சஞ்ஜித்.

“அந்த ஆடல் உனக்கென்ன நல்லாவா இருக்கு? பெரிய பிள்ளதானே நீ? இந்த சட்டைய போட்டால் ஊர் சனம் உன்ன எப்பிடிப் பார்க்கும்?” என்றாள் ராணி.

அவளது வீட்டில் குவிந்த அத்தனை சனங்களும் வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தனர்.

“யாரும் அம்மாவ ஏசாதீங்க. இனி நான் ஆட மாட்டன். எல்லாரும் போங்க.” எனக் கத்தினாள் கௌசல்யா.

அந்தச் சனம் அங்கிருந்து நீங்கியது.

“அம்மா அவங்களெல்லாம் நமக்கு எதிரியா? அப்பாவ அவங்ளா கொண்டவங்க?”

“அப்படியெல்லாம் நீ யோசிக்கக் கூடாது. இவங்க படிச்ச முட்டாள்கள். இவங்க கதைஎஸ்லாம் நீ பொருட்படுத்தாத எல்லாரும் கெட்டவங்களில்ல. உண்ட திறமைய வளர்க்க எதுவெல்லாம் தேவையோ அதையெல்லாம் தேடி ஓடு. உனக்குத் துணையா நான் இருக்கன்”

“கௌசல்யா” என அழைத்தவாறு மனோ வீட்டினுள் நுழைந்தான்.

வாழ்த்துகள் நீ கெட்டிக்காரிதான். நல்லா சுழண்டு சுழண்டு ஆடுறியே! எனக்கே ஆச்சர்யமா இருந்தது."

"நீங்களாவது வாழ்த்துனீங்களே அத நினைச்ச பெருமப்போனும்." என்றாள் லதா.

"இவங்கள் சொல்றத கணக்கெடுக்காதீங்க லதா. குழந்தைகளுக்குள்ள இன முரண்பாடுகள் வளர்க்கப் பாக்குறாங்க. நாங்க பட்ட துன்பமெல்லாம் எங்களோடேயே போகட்டும். இந்த ஆயுத போராட்டங்களையும் அதனால ஏற்பட்ட அவலங்களையும் தாங்க எங்களுக்குச் சக்தி இல்ல. இனி வாற தலைமுறையாவது ஆயுதமேந்தாமல் அறிவ ஆயுதமா ஏந்தி வளரட்டும்."

"ஓம் மனோ நீங்க சொல்றது சரிதான். இனி யாரையும் இழக்க நாங்க தயாரா இல்ல. நம்மட அறிவையும் கிடைக்கிற வாய்ப்பையும் சரியா பயன்படுத்தினால் தான் எதையும் வெல்ல முடியும்."

"சரி லதாக்குட்டிமா நான் போய்ட்டு வாரன்." எனக் கௌசல்யாவின் தலையைத் தடவிப் புறப்பட்டான் மனோ.

கௌசல்யா அவர்களது கதைகளுக்குச் செவி சாய்த்தாலும் சிதறிய சோற்றுப் பொட்டளத்திலே அவளது பார்வைகள் குவிந்து நின்றன. (முற்றம்)

"தன்முனைப்பு" (௭-63)

"அவா" மவ்ஜீத். மூதூர்..

அவளிடம் சரணடைவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை...

விடிந்தால்
உறங்கும் வரை
முரண்பாடும்,
எதை செய்தாலும்
அதில் குறை காண்பது

வெளியே போய்
வீடு வந்து சேர்ந்து
கொஞ்ச நேரம்
அவளின் நடமாட்டம்
வீட்டில் இல்லையெனின
உணரும் போது.

இறந்தும் என்
"தன்முனைப்பு" (ஈகோ)
தற்காலிகமாக பதங்கியே
இருக்கும் எனக்குள்.....

சாய்ந்தால் உப்பு சுவை
தேநீரில் சீனி அதிகம்
என்று குறைபட்டுக்
கொளியுதாய்...

"மகள் எங்கே அம்மா..?"
என்ற கேள்வியில்

கரணியம் காரியம்
அறியாமல்
ஏச்சும் பேச்சும்
வழமையாகின...

அவளினிர்அரைமணிநேரம் சுவை
கடத்துவதன் இறுக்கமும்,
எனது பலமும் பலவீனமும்,
அகிகனாமே தெரிந்துவிடும் எனக்கு..

ஈசனின் கணக்கு

(சக்தி கிருஷ்ணன், சென்னை)

ஆச்சி

கட்டாந்தரையில் கதிரு குதிக்குது
காத்து வாக்குல பாட்டு ஒன்னு நடக்குது
பாட்டுக்குள்ள்தான் பட்ட பாடுகொஞ்சம்
பல்ல காட்டுது பல்லகாட்டுது

பெண்

பல்லு போனாலும் சொல்லு
போகலியே பாட்டி
நீ பாடும் பாட்டு யாருக்கு
அடியாத்தி
நீபாடும் பாட்டு யாருக்கு

ஆச்சி

பழுத்த இலையிதுடி
பட்டமரம் இல்லையடி
புத்தூருக்கு புத்திசொல்லும்
பக்குவமும் இருக்குடி

நேத்து பேஞ்ச மழையில்மொளச்ச
காளான் போல
கேள்விகேட்குறா இவ கேள்வி கேட்குறா
வாடாத புவாமம்
வாசமல்லிச்செண்டாமாம்
சேராத இடம்போயி சேர்ந்த
நண்பன் அவனாமாம்
வள்ளுக்கு பேர்போன
மன்னவனின் பேரு என்ன

பெண்

கண்ணு அவன் பேரு
காலமும் சொல்லும் பாரு
தர்மமும் கலங்கிறின்ன
கதையுத்தான பேசும் பாரு

ஆச்சி

அள்ளி முடியாத மண்டைக்காரி
அஞ்ச பேருக்கு அவ பொஞ்சாதி
ஆனாலும் உத்தமினு ஊருபேசும்
நியாயமென்ன இதில் உள்ள
நியாயமென்ன

பெண்

திரண்ட அழகுக்காரி
திரௌபதினு பேருக்காரி
கண்ணனோட தங்கச்சினு
சொல்வாங்கஆச்சி
நானும் கதையாககேட்டு இப்ப
பல நாளு ஆச்சு

அஞ்சு பேருக்கு அவ பொஞ்சாதினா
போனது அவ தப்பில்ல ஆச்சி
அது அவதப்பில்ல ஆச்சி
அர்ச்சனனை காதலிச்சா
அவனத்தானே கைபடிச்சா
அத்தைக்காரி சொல்லிப்பட்டானு
அவ அஞ்சு பேருக்கும்
தன்னை தன்னைதந்த குலமகளாச்சி

பொண்ணா பூமியில் பொறந்துட்டா
அவதாரம் ஆனா என்ன
சமான்யம் ஆனா என்ன

அத்தக்காரி சொல்லகேட்கனும்
இல்லனா ஆத்தா வீட்டுக்கு பொட்டிய
கட்டனும்

இதுல இன்னொரு கணக்கிருக்கு
ஆச்சி ஒத்தைய வாழ்ந்திருந்தா

இலங்கையில் தனிச்சிருந்தா
ராவணினின் குடிசையிலும்
ராமனுக்காய் காத்திருந்தா

போர்முடிஞ்சது ஆனா சீதா
போராட்டம் முடியலியே
உத்தமினு நிருபிக்க
அக்னிக்குள் நுழைஞ்சாலே

சீதைய தீக்குளிக்க வச்சதும்
அஞ்சுபேரின் ராணியாக
பஞ்சாலிய கொண்டாடியதும்
காலத்தின் மாற்றம்
ஈசன் கணக்கினில் மாற்றம்

இரண்டு இதிகாசங்களின்
பெரும் முரண்பட்ட மாற்றம்
இது எனக்கு தெரிந்த பதில் ஆச்சு
உனக்கு ஏதும் இருந்தா சொல்லுங்க
ஆச்சி

எப்படிச் சொல்ல...?

(பாவலர் இரா. அருள்செல்வன் - கட்டைப்பறிச்சான்)

விளக்குப் புக மூச்சடைக்கும்....
கொரோனா உடலம்போல பொலித்தீன்ல சட்ட போட்டாலும்
மழைக்குளிரால் உடல் நடுங்கும்...
முதலை வலம்வரும்....
காலால குளிரோட பயமேறும்....

ஆனாலும்
தப்பாம இறால் பிடித்து
விறற்காசைச் சேமித்து
பிள்ளை படிக்க
திறன்பேசி வாங்கினான் அப்பன்....

அதில பிள்ள படிக்காம)..
தப்பான படம் பாத்தா....
எப்படிச் சொல்ல...?
அப்பனுக்குத் தப்பாம
பிறந்த பிள்ள
இவ(ன்) என்று....

(பொலிதீன் = ஈகநாற், ஆடகம்)

சொல்லத் துடிக்குது மனசு

(திருமதி. ரேணுகா செயறாபன், வவுனியா)

“சுப்பையா அம்பலவாணர்”.... “சுப்பையா அம்பலவாணர்”...

ஆரப்பா அது அம்பலவாணர் வந்து குளிசையை வாங்குங்கோ. அந்தத் தாதிய உத்தியோகத்தரின் இங்கிதமில்லாத காட்டுக் கத்தலில் அந்த மருத்துவமனையின் ஆண்கள் விடுதி மொத்தமும் விழித்துக்கொள்கிறது. கடுகடுத்த முகமும் சுடுகடுத்த சொற்களும் அவனை அந்தப் புனிதமான பண்பான தொழிலில் இருந்து பிரித்து வைக்கின்றன.

நேற்று ஒரு பெடியன் வந்தது. அருமையான பிள்ளை. அதிந்ரை கதை பேச்சு கரிசனையிலேயே வருத்தம் சுகம் கண்டிடும். பிள்ளையள் வளர்கிறதிலயும் வளக்கிறதிலயும் இருக்கு தரமும் தராதரமும். உது ஒரு காட்டுப்பண்டி. பாத்தாலே அரை உசர் போயிடும் வருத்தக்காரருக்கு. உப்பிடயானவங்களுக்கு ஏன் உந்த வேலை. உலகத்திலை வேற வேலையே இல்லையா .....

அவன் இன்னமும் கத்திக் கொண்டிருந்தான். மூலைக் கட்டிலில் இருந்த முதியவர் அவிழ்ந்த சாரத்தை முடிந்து கொண்டு கட்டிலில் இருந்து இறங்கினார். ஒவ்வொரு கட்டிலாகப் பிடித்துப் பிடித்து அவனருகில் வந்தார்.

‘நீரே அம்பலவாணர்... கூப்பிட்டது காதிலை விழேல்லையே .... நல்லாப் படுத்து நித்திரை கொள்ளவே வந்தனீங்கள்?’

‘இஞ்சாப்பு இது எனக்கில்லை அந்தா அந்தப் பெரியவருக்கு பாவம் எழும்பேலாமல் கிடக்குது.’ நன்றாக கன்னத்தில் விழுந்த அடிதான். இந்த மடையனுக்கு புறியுமோ என்னவோ.

நேற்றுக் காலை எவ்வாறு எந்த நிலையில் கொண்டு வரப்பட்டாரோ அப்படியே தான் அவரின் நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இரத்தமும் குளுக்கோசும் சொட்டுச் சொட்டாக இறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவர் யார்? முகவரி என்ன?

வேண்டாதவற்றை வேண்டி நிற்காதே.... வேண்டியதை வேண்ட விலகி நிற்காதே....

ம்கும். கையோடு வைத்திருந்த நீலப்பைக்குள் கொஞ்சம் சில்லறை, ஒரு துண்டுக் காகிதம் காகிதத்தில் அந்தப் பெயர் உண்மையில் அந்தப் பெயர் அவருடையதா தெரியவில்லை.

‘தம்பி ராசா ஒரு பணிஸ் தாறியே மோனை இப்ப கையிலை காசில்லை பேருந்துக்கு (வசவுக்கு) மட்டு மட்டாக் கிடக்கு. பிறகு இந்தப் பக்கம் வரேக்கை தந்திருந். நிற்க முடியாமல் அடிக்கால்கள் உதறுகின்றன.’ உடம்பு நடுங்க எட்டிச் சவருக்கு முட்டுக் கொடுத்தபடி கீழே குந்திக் கொண்டார் அம்பலவாணர். கடைப் பெடியனுக்கு பாவமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இரணையப்பு வாறன். உள்ளே போனவன் போனவன்தான் அம்பலவாணரையோ அவர் கேட்ட பணிசையோ சுத்தமாக மறந்தே போனான்.

பாணும் பணிசும் கேக்குகளும் அடுக்கப்பட்ட கண்ணாடி அலுமாரி. கடைக்குள் கூட்டம் சேரத் தொடங்கியிருந்தது. அவர் காத்துக் கொண்டிருந்தார் சில்லறையை பத்தாவது முறையாக எண்ணிவிட்டார். பேருந்திற்கே ஐம்பது சதம் குறைகிறது. ஒவ்வொரு தடவை கதவு திறக்கின்ற போதும் அவரின் பசித்த விழிகள் வீச்சோடு திறந்தன. ஏமாற்றத்தோடு மூடிக்கொண்டன.

‘இரவு அவர் சாப்பிடவில்லை தலைமாட்டில் வைத்த சோற்றுத் தட்டம் அப்படியே கிடக்கிறது. புளித்த கறி வாசம் கிழவனுக்குக் கொழுப்பு கிடந்து சாகட்டும்.’

மருமகளின் குத்தல் கிசுகிசுப்பு வேறு குடைந்தெடுத்தது.

கண்கள் வெறுமனே மூடிக்கிடந்தாலும் மற்றப் புலன்களை மூட வழியில்லையே எல்லாம் விழித்தபடி கிடக்கின்றன.

‘ஐயா சாப்பிட்டவரே .....?’ இது மகன்

‘..... வாங்கின காசை வட்டியும் முதலுமாய் இப்ப வையுங்கோ எண்டு பழி கிடையாய்க் கிடக்குது’ இது மருமகள்.

துரோகமும் புறக்கணிப்பும் அவரை அலைக்கழித்தன. மனம் கசிந்து வழிந்தது தூ... காறியுமிழ்ந்து விட்டு விடிவியெண்டு நிலம் வெளிக்க முதல் வெளிக்கிட்டவர் தான்.

'தெருத் திண்ணையிலை வழித் தெருவிலை அனாதையாய் செத்தாலும் கெட்டாலும், வாங்களினரை கண்ணுக்கு முன்னாலை என்றை சீவன் கடயப்படக் கூடாது.' இரவிலிருந்து பச்சைத் தண்ணீர் குடலுக்குள் விழவில்லை, தலை சுற்றிக்கொண்டு வந்தது. இமைகளுக்குள் வெள்ளொளி மின்னியது.

நீளக் காற்சட்டை போட்டு அரசாங்க உத்தியோகம் பார்த்த முதல் கரடிப்புவலான் அம்பலவாணர். அவர் ஊருக்கு வந்தாலே ஊர்ப்புதினம் தொழில் புதினம் கேட்பதற்கே குஞ்சு குஞ்சுவான்கள் கிழி கட்டைகள் வரப்போக பெத்தாச்சிக்கிழவி அடுப்பிலை வைச்ச தேத்தண்ணிப் பானையை இறக்காமலிருக்க இவர் மேல் சட்டையை கழற்றிப் போட்டு உள்பனியனுடனும் நீளக்காற்சட்டையுடனும் சாய்மனையில் அமர்ந்திருப்பாரே மைம்மல் பொழுதுக்கை பெத்தாச்சியும் ஆச்சிப் பெத்தாவும் வேப்பிலை பன்னாடை செத்தல் கடுகு உப்பு என்று, வரை நிற்க வைத்துச் சுற்றிப் போட்டு நெருப்பு மூட்டி பார்....

சரியான கண்ணீறு. பின்னச் சும்மாவே அந்த ஊரை அவர் எப்படி நேசித்தார் நடுமுற்றத்தில் எட்டுக் கோடு விளையாடும்.

சிற்பாறுகள் காலகல் காற்றின் தைலவாசனை முகம்வருடி முகம் நனைக்கும் பிஞ்சுமழை முடி சிலுப்பும் முகில்பனி பூத்த பச்சைப் புற்கள், ருபதுகளிலும் சில சொச்சங்களிலும் ஆரம்பித்த ஓட்டம் முழுதாக இஇருபத்து மூன்று ஆண்டுகள் காலம் விழுந்து அவிழ்ந்து ஓடும் நூல் பந்தாக ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. சிக்கல்களில்லை முடிச்சுக்கள் விழவில்லை சீரான காலப் பயணம்.

புதிய அரசாங்கங்கள் புதிய பொருளாதார மாற்றங்கள் பாரிய ஆளணி நகர்த்தல்கள் புதுவி மாற்றங்கள்.. ஆட்குறைப்புக்கள் ...நிர்வாக மையப்படுத்தல்கள் என்றவாறாக தொழிலிடத்திலும் ஏகப்பட்ட மாற்றங்கள்...தினமொரு சுற்றறிக்கை மொழிமாற்றி மொழிமாற்றி உயர்தர அதிகாரி புதுவி புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்டு பெரும்பான்மையிலிருந்து நியமனமும் இடம் பெற்றுவிட்டது.

ஒரு வயதான பழுத்த பட்டறிவு முதிர்வோடு ஒருவரை எதிர்பார்த்த வர்களுக்கு சினிமாத்தனமான அதிர்ச்சி... இருபத்தாறே வயதான அலட்சியமான நவநாகரிகமான தொழில் மந்திரிக்குச் சொந்தமான இளைஞன் இருக்கட்டும்.

இலண்டன் பட்டதாரியாம் இருக்கட்டும்... அவன் நடந்து கொண்ட விதம் காட்டிய அலட்சியம்... பேசிய அரசியல்... தமிழர் முஸ்லிம்கள் பற்றிய தப்பிப் பாயம்... மனதுக்குள் வலி எழாமலில்லை... எங்களுக்கென்ன நடக்கிறது நடக்கட்டுமென்று இருந்துவிடவும் முடியவில்லை.. பலரை வேலையிலிருந்து இடைநிறுத்தப்போவதாக மிரட்டினான்.. ஆட்குறைப்பு லாபம் காட்டுமென்றான். சிவப்பு பென்சிலால் உதட்டைத் தட்டியபடி கால்மேல் கால் போட்டு பேசிய விதம் வயிற்றைக் கலக்கியது. செய்தாலும் செய்வான்.

இரகசியமான இனத்துவேசத்தை துரோகத் தனத்தோடு முயன்று முயன்று வருவித்த விதத்தை இன்றையவர்கள் அவனிடமிருந்து படித்துக்கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு சிகரெட்டைப் பகிர்ந்தாதிய அம்பலவாணரும் அலிகாரும் அனுவும் கூட முரண்பட்டுக் கொள்ளாமளவிற்கு நிலைமை முற்றிப்போனது. அலுவலகம் முன்னண்போலில்லை.

அம்பலவாணரால் அவனின் கையொப்பத்திற்காக அனுப்பப்பட்ட சாதாரண கடிதம்.. கையொப்பமில்லாமலே சாதாரண தபாலில் அனுப்பியிருக்கலாம்.. பிறகேன் வம்பு என்று அவனின் மேசையில் வைத்ததுதான்... சொற்பிழையோ கருத்துப்பிழையோ ஏற்பட வாய்ப்பில்லை.. ஒற்றை எழுத்தொன்று இரண்டு தடவை எழுதப்பட்டு விட்டது. அவ்வளவுதான்.. வேலையில்லாதவன் முட்டையில மயிர் பிடுங்கின கதை.. உள்ளேயிருந்து மேசைமணி நிற்காமல் ஒலிக்கிறது.

“ஆம்பலவாண ஆம்பலவாண” அலுவலகம் கலகலத்துக்கிடக்கிறது. அடித்துப் பிடித்து கண்ணில் பட்ட படாத மேசை தளபாடமெல்லாம் இடித்து மோதி உள்ளே வந்தால் சிவப்பேறிய முகமும் சிவப்பு பென்சிலுமாய் தேசப்பிரியவோ தேசத்திற்கு பிரியாவோ அவன்.. நிலத்தில் ஓர் உந்தம் உந்தி அவன் எழுந்த வேகத்தையும் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லையும் பார்த்தபடி கேட்டபடி, கணநேர அதிர்ச்சியைச் சமாளித்துக் கொண்டு திருப்பிக்கேட்டார். ‘நீர் இப்ப கதைக்கிறதுக்கும் இந்தக் கடிதத்துக்கும் ஏதேனும் சம்பந்தம் இருக்குதே...?’

‘ஏய் திருப்பிக் கதைக்க வாணாம்.. சேர் எண்டு கதைக்க வேணும் தெரியுமா? மரியாதை தெரியாத மடையன்கள்...’

அவருக்கு காதுப்புறமிருந்து சூடு உற்பத்தியாகி உள்ளே கணல் கிளம்புகிறது. பொறுமை...பொறுமை இயாரை யார் சேர் போடுறது...? மடையா..நீ என்ன கொம்பே...உன்றை கையெழுத்தில்லாமல் என்ற கையெழுத்து மட்டும் காணும் தெரியுமோ..? அது தெரியாது பெரிய வேலைக்காரன் கம்பு.'

அவன் காகிதத்தைச் சுருட்டிக் குப்பையாக்கி அவர் முகத்தில் வீசினான். எதிர்பார்க்கவில்லை அவர்.

இந்த நாட்டின் தேசிய மொழி சரியாகத் தெரியாத எவனும் எந்த நாயும் இஞ்ச வேலைக்கு வாணாம். அவ்வளவு தான்.

குருதியில் நெருப்புப் பிடித்தது.

'டேய் இதை நான் திருப்பியெறிய கன நேரம் தேள்வையில்லை.. இந்தக்கடிதம் எழுதினவன் அனூர். கடிதம் எழுதிறது என்றை வேலையில்லை. அவனைக்கூப்பிட்டு உன்ற மொழியைச் சொல்லிக்குடு. வேலையிலிருந்து நிப்பாட்டு.'

ஆத்திரத்தில் நாக்கு மரியாதை விளிம்பைத் தவறவிட்டு வழுவழுத்தது. இன்னும் அவர் நிதானத்தை முழுதாக இழக்கவில்லை.

'என்னடா கதைக்கிறாய்... பறை நாயே, தமிழ்ப் பண்டி'

தொடர்ந்து தூசணை வார்த்தைகள் அவரை அப்படியே ஓர் உலுப்பு உலுப்பித்தான் விட்டன.

நிதானம் எப்போதோ பறந்து போயிருக்க பாய்ந்து அவன் சட்டையைக் கழுத்தோடு எட்டிப்பிடித்தார். சுவரில் மோதிய வேகத்தில் மூக்கு பெயர்ந்து இரத்தம் கொட்டியது.

"ஆரையடா நாயெண்டாய். பல்லுக்கில்லெல்லாம் கொட்டிப்போடுவன். லண்டனிலை படிச்சனியோ? அங்க உதையே படிப்பிச்சவை. உன்னைப் போல நாலுபேர் ஏன் நீ மட்டும் காணும் இந்த நாட்டை நாசப்படுத்த நாளைக்கு எரிக்க இண்டைக்கு கொள்ளி செருகிறாய் என்ன..?"

இவன் ஆங்கிலத்திலும் சிங்களத்திலும் கத்த இவரின் வார்த்தைகளில் இரண்டோடு தமிழும் சீரிக் கிளம்புகிறது.

மூடிய கதவுக்கு வெளியே அலுவலகம் கூடி நிற்கிறது. அம்பலவாணர் பக்கம்தான் நியாயம் பலமாக இருக்கிறது. இருக்கட்டும் யார் வாயைத் திறக்கிறது. இறப்பர் காடுகளுக்குள்ளால் இரவிரவாக பெடி பிள்ளை பெண்சாதியோடு நடந்து ரயில் பிடித்து பேருந்தில் ஏற்றும் வரை குணசேகரவும் அப்புக்காமியும் கூட வந்தார்கள். ஊருக்கு வந்த பிறகுதான் மனம் இடித்து வலித்தது. உவனுக்கு உந்த வேலை செய்யத்தான் வேணும். ஆனால் செய்தது நீயெண்டதாலை இதைப் பெருசா ஊதி அரசியல் செய்வானுகள். சிக்கல் இன்னும் பெருசாகும்.

அப்புக்காமி சொன்னது நினைவில் வந்தது. சே.. வந்தது தான் வந்திட்டன் அவனை வெட்டிச் சாய்ச்சு போட்டு வந்திருக்கலாம்..

“அவசரப் பட்டுட்டாய் மோனை அடிமடியைத் தடவித் தடவி காரியம் பாக்கிற காலம் அருமருந்த வேலை. நாலு இனம் சனம் மதிச்சது. எங்களுக்கும் மதிப்பு, பிள்ளை குட்டியனுக்கும் மதிப்பு.”

“அப்பச்சி எதுக்கும் ஒரு எல்லையிருக்கு கண்டியுளோ? செய்யாத பிழைக்குச் சீலை உரிஞ்சு விழுற மாதிரி, கிழிகிழியெண்டு அப்படிச் சிழிக்கிறான். மானரோசத்தை விட்டிட்டு அவனர காலிலை விழவே சொல்லுறியள். அந்த இடத்திலை அண்டைக்கு நீங்கள் இருந்திருந்தால் தலையைத் திருகிக் கொண்டிருப்பியள். ஏன் அப்பச்சி தங்கத்தினரை கலியாணத்திற்கு பெத்தப்புவினர் சாவீட்டுக்கும் வந்த கினிபண்டா ரூபவ் செல்லமஞ்சி ரூபவ் யோகின் ரூபவ் களுபண்டாரூபவ் ஆக்களை மறந்திட்டியளே. சா... அவாங்களெல்லோ மனிசர். முசலிம் சிங்களம் தமிழ் எண்டு ஆரும் நினைச்சதுமில்லை. அப்படி நினைச்சப் பழகினதுமில்லை.”

ஏன் நடுவிளானுக்கு ஆறேழு மாசமிருக்கும். திலகத்திற்கு நெருப்புக் காய்ச்சல் பாக்குத்தர் பால் குடுக்கக்கூடாதெண்டிட்டார்.

செல்லமஞ்சியின்ரை பெஞ்சாதி குமாரிதான் உவனுக்குப் பால் குடுத்து இரவுபகல் துனர் பிள்ளையோட ரெண்டு தொட்டில் கட்டிப் பாத்தவள். கண்கெட்ட கழிசடையள் கண்டதையும் படிச்சப்போட்டு குழப்ப வெளிக்கிட்டுகள்.

வீட்டோட ஒருசின்னக் கடைய வைச்சக் கொண்டு தோட்டம் வயல் வரப்பு என்று இறங்கியவர் தான். தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கக் காலம் கனதூரம் ஓடிவிட்டிருந்தது. இதோ நண்டும் சிண்டுமாய் காலிலையும் தோளிலையும் கிடந்தவங்கள் இளந்தாரிமார் இப்ப. கனவு போல அவனவனுக்குக் கலியாணமும் முடிந்து பிள்ளை குட்டிகளுமாச்சு. ஆளுக்கொரு துறையிலை உத்தியோகம். இளையவன்ரை பெஞ்சாதியைத் தவிர மூத்த மருமக்கள் மாறும் அரச சம்பளக்காரியள் தான்.

அதனாலே என்ன தாய் தேப்பனோட சுகம் நலம் நயம் நடம் கதைக்கிறதுக்கே. பஞ்சப்பாடாக் கிடக்குது. திலகத்திற்கு அவர் மனைவிக்கு இது ஒரு பெரிய குறை. மூண்டிலை ஒண்டு பெட்டையாப் பிறந்திருந்தாலும் முத்தத்திலை நிண்டெண்டாலும் அப்பு ஆச்சி திண்டியளோ குடிச்சியளோ எண்டு கேட்டிருக்கும்.

ம்....எடி விசரி உதுக்கே கிடந்த ரோதனைப்படுறாய்....? புறந்து போனாப் பிறகு எந்தப்பறவையாவது பழைய கூட்டைத் தேடி வருகுதே...? ஆனாலும் அவருக்குள்ளும் வலி இல்லாமலில்லை. இப்போது முன்னரைப்போல மண்ணோட மாங்கு மாங்கெண்டு மாயவும் முடியவில்லை. ரத்தம் துடிப்போட இருக்கேக்கே.. மழை பனி வெய்யில் வெக்கையெண்டு பாராமல் உழை உழையெண்டு பேயாய் பாடுபட்டது. இப்ப உடம்பைக் கெடுத்துப் போட்டுது. இரத்தக் கொதிப்பெண்டுறாங்கள். வயித்திலை புண்பாடு இருக்கெண்டுறாங்கள்.

எட பொரி இப்ப சீனியும் சாதுவா இருக்கெண்டிறாங்கள். இப்பிடி உழைச்சுக் கயிறுமாலைப்பட்ட உடம்புக்கே இத்தனை வியாதியெனெடால் ஓர் உழைப்பு மில்லாமல் ஊரைப் பிரட்டித் திரியிறவைன்ற பாடு.

கையிலை சல்லிக் காசில்லை. குத்தகை நெல்லு சாப்பாட்டுக்கே மட்டுத் திட்டாய் கிடக்குது. வயோதிபர்களுக்கு ஏதோ ஆயிரமோ ரெண்டாயிரமோ ஓய்வூதியம் எண்டு அரசாங்கம் குடுக்குதாம். புதியலாம் தான் ஆரிட்டைப் புதியிறது? மூத்தவன் விதானை. மற்றவங்கள் கச்சேரிக்காறர். தொட்டுப்போகிலும் சம்மதியாங்கள். அண்டைக்கு மூத்தவன் தாயிட்டை வந்து எங்கடை வயல் அரிசிச்சோறு சாப்பிடச் சோட்டையாக் கிடக்கு எண்டு நாலு பறை வாங்கிக் கொண்டு போறான். மெல்லமாகக் கைச்செலவுக்கு காச வேணுமெண்டு கேட்டன். உங்களுக்கு என்னத்துக்குக் காச ஏதேனும் தேள்வையெண்டால் கேளுங்கோ வாங்கித்தாறன் என்னத்தைக் கேக்கிறது அவனின் பைக்குள் இருந்து பலாப்பழம்

மணக்கிறது துரையற்றை காணிப்பழமோ மோனை நல்ல சோக்கானபழம் திலகத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன் திலகத்திற்கு பலாப்பழம் எண்டால் கெடு. சுளை சக்கை ஒண்டையும் விடமாட்டாள். வாயாலை கேட்டும் மூத்த மோன்காரன் ஒரு முள்ளைத்தானும் கண்ணிலை காட்டேல்லை. அம்பலவாணருக்கு வெப்பியாரமாக் கிடக்குது. வயது போனதுகள் எண்டால் ஆசையள் விருப்பங்களும் சேர்ந்தே போக வேணும். கன ஆசையள் கனநாளாய் மனதை அறித்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன.

கையிலை காசில்லை உனக்கென்னப்பா மக்கள் மருமக்கள் எல்லாரும் பெரிய கைக்காரர் எங்களைப் போலயே ஓங்கி முகத்தில் அறைய வேண்டும் போலக் கை பரபரக்கிறது. அண்டைக்கு உப்பிடித்தான் தெருவாலை பாடிக் கொண்டு ஐஸ்வண்டி வருகுது. உந்தக் குஞ்சுக்குருமான் அக்கம் பக்கம் எல்லாம் ஓடியோடி வாங்குது. திலகமும் எட்டிப்பாத்திட்டு அடுப்படிக்குள்ள பேணியனை உருட்டிற் சத்தம் கேக்குது. அம்பலவாணரும் அடிமடியைத் தடவுகிறார்.

ம்கும் .... சதக் காசில்லை கையிலை.

அப்ப உத்தியோகத்திலிருந்த நேரம் அப்பப்ப கையிலை சேருற காசை வாங்கியிலை போட்டு வச்சிருந்தது எவ்வளவு நல்லதாப் போச்சது.. எங்கடை சாசிலவுக்கு எண்டாலும் உதவும் தானே. ஒரு மூண்டு மூண்டே காலளவிலை இருந்தது வட்டியைக் கணக்குப் பாத்து முதலோட சேர்த்துப் போட்டிடன். முதியோர் வைப்பெண்டால் வட்டியும் எப்பன் கூடவாம் மனதுக்கு எப்பன் ஆறுதலா இருந்தது.

ஒரு குடையும் ஒரு சுடுதண்ணிப் போத்தலும் தந்தாங்கள் வாங்கிக் கொண்டு வந்தன்.

ம் ... அம்பலவாணர் தன் இரண்டு நாள் தாடியைப் பரபரவென்று சொறிகிறார். இளையவன் எப்பிடி விசயமறிந்தானோ என்னவோ

“ஐயா...”

“ம் என்ன மோனை?”

பச்சையரிசிச் சோறும் விரால் கருவாட்டுக் கறியும் அவரைப் பரபரக்க வைக்கின்றன.

“எங்காலையப்பா விரால் வாங்கினனீ....? சோக்கா இருக்குது.” “உவன் இளையவன் கொண்டு வந்தவனப்பா”

“இளையவனோ? உப்பிடியும் நடக்குமோ வெண்புகாரிலை வைச்ச மழை வெளுத்து வாங்கத்தான் போகுது” நினைத்துக் கொண்டார் சொல்லவில்லை.

ஐயா கனக்கச் சோலி கிடக்குது அவசரமாகக் காச தேவையா இருக்குது. வெளியிலை வாங்கிறதெண்டால் அறாவட்டி கதறக் கதறக் கறந்து போடுவாங்கள். உங்கடை காச சும்மா தானே கிடக்கு. அந்த வட்டியை மாதாமாதம் நான் தாறன். ம்.... அதுதான் பிடிமானம். கைய விட்டனோ என்றயும் திலகத்தினரையும் பாடு நடுச்சந்தி தான்... விரால் கருவாட்டோடயும் சரவணைப் பொயிலைக் கட்டோடயும் காரியத்துக் கழட்டப்பாக்கிறார் கச்சேரியார்.

என்னப்பா... அவன் நாலு நாளாய் நாய் போலத் திரியிறான்... ஒண்டும் சொல்லாமல் அமத்தலாய் திரியிறியன்... ம்... இன்னும் ஒரு முடிவுக்கும் வரேலாமக் கிடக்குத் திலகம்... அவன் ஏதோ அவசர சோலியாம் எண்டெல்லே கேக்குறான். திலகத்தின் தொணதொணப்பு வேறு.. வேட்டியை உதறிக் கட்டிக்கொண்டார்.

காட்டிய இடங்களில் கையெழுத்துப் போட்டார். என்னவோ ஒரு பிடிபடாத மனஉணர்வின் உறுத்தலோடு தளர்வாய் நடந்தார். தைரியமெல்லாம் வடிந்து போன உணர்வு.

அன்று மாலையே நாலு லட்சத்திற்கு சுற்று விலை அதிகமான வெள்ளைக்குதிரை காற்றைச் சீவியபடி பறந்து திரிந்தது. தோற்றுப்போய்விட்ட உழைச்சல் அவருக்குள்...

முதலிரு மாதங்கள் வங்கியின் வட்டிக் கணக்கிலிருந்து ஒரு உருபா கூடாமல் காச வந்தது. அடுத்தடுத்த மாதங்கள் அரையும் காலுமாய் பிறகு.... அம்மா ஐயாட்டைச் சொல்லு சேத்துத் தாறனெண்டெல்லே சொன்னவன என்னும் போடுறானாமே. ஆத்திலை கிணத்திலை.

அப்ப சொன்னன்... கேட்டியே.... இப்பவே நாலு நாளாய் காய்ச்சலும் கடுப்புமெண்டு அவதிப்படுறாய் ஒரு நாய் எட்டிப்பாத்துதே...

அவர் பைக்குள் துழாவி சில்லறையும் தாளுமாகக் கிடந்து காசுகளைப் பொறுக்கி எண்ணினார். பாவம் நல்லாப் போட்டு வாட்டிப்போட்டுது வருத்தம்.. காக்கான்ர இறக்கத்திலை ஏதேனும் மச்சம் கிச்சம் வாங்கி எப்பன் கூழ் வைச்சக் குடுப்பம். பையோடு போனவர் தான். பொறண்ணை இறால்காறர் இனித்தான் கரைப்படுவான்கள் துடிக்கத்துடிக்க வாங்கலாம் விலையும் குறைவு...

காத்திருந்து ரண்டு கிலோ கருவண்டன் இறாலாக பார்த்து வாங்கினார் கொஞ்சம் குஞ்சு நண்டு கூழுக்கு கொஞ்சம் அது இதுவெனப் பார்த்து வாங்கிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வருவதற்குள் பொழுது சற்று ஏறித்தான் போய்விட்டது பாவம் தண்ணி வென்னி ஏதும் குடிச்சதோ என்னவோ சடையன் கடுவன் முத்தத்திற்கும் படலையடிக்குமாய் அன்னவாரப்படுகுது என்னடா சடையா... ஏன் பராதிப்படுகிறாய்... அம்பலவாணர் எதற்குமே அசைந்து கொடுக்காத அம்பலவாணர் மாவும் தூளுமாக நொருங்கிப் போனார் திலகம் என்றை திலகம் .... நான் இனி என்னடி செய்வன் என்னத்தை செய்வன் இதுவரையிருந்த தைரியம் தன்னம்பிக்கை ஒன்றையும் காணவில்லை

நனைத்துப் போட்ட காகிதமாக சுருண்டு கிடக்கிறார் அவர் திலகத்தின் சாவீடு மூண்டாஞ்சடங்கு எட்டாம் நாள் காரியம், முப்பத்தோராம் நாள் துடக்குக் கழிவு எல்லாம் நேற்றைய காரியங்களாக நடந்து முடிந்துவிட்டன.

எங்கடை சாவுச் சிலவுக்கு ஐயா சேர்த்து வைச்சிருக்கிறார் டாம்பீகமில்லாமல் சிலவழிச்சால் உங்கடை ஒண்டும் வேண்டாம் ஒரு நாள் திலகம் கோபத்தில் சொன்னதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு மூத்தமகன் சாவீட்டிற்கு செலவழித்ததும் அந்தியேட்டி முடிய கணக்குக் கொப்பியோடு காசைக் கேட்ட போது விடயம் வெளிப்பட்டதும் பிறகென்ன அவரவர் உன்னனைப்பிடி என்னனைப்பிடி என்பது மாதிரி வெளிக்கிட்டதும் ஊர் கூடி வேடிக்கை பார்த்தது.

வேட்டி தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி ஒடுங்கிப் போய் மூலைக்குள் குந்தியிருந்தார் அவர் கிழவன் நசுக்கிடாமல் இளைய மோனிட்டை எல்லாததையும் குடுத்திட்டு மூச்சுக் கொட்டாவி விட்டுதுதே மற்றவை ஏன் பொறுக்கோணும் என்றை மனிசன் அப்பாவியெண்டுதான் எழுதிக் கிடக்குதே அதுதான் எல்லாருமாச் சேர்ந்து முகிலுக்கை விட்டிட்டினம் மூத்தமருமகள் மூக்கைச் சிந்தினாள் நடுவிலானுக்குக் கடுங்கோபமாம் இளையவன்ரை தலைக்

கறுப்பையே காணவில்லை எல்லோரும் கூடிக் கூடித் துரோகம் அது இதுவென்றே பேசிக் கொண்டிருந்தனர் யாரும் அம்பலவாணரைப் பற்றித் துளி கூடச் சிந்திக்கவில்லை.

ஒரு கசங்கிய பைக்குள் இரண்டு மூன்று உடுப்புக்கள். நாலு முழ வேட்டியால் சுற்றிய திலகத்தின் படம் அவர் மறக்காமல் அவற்றை எடுத்துக் கொண்டார்.

சிரமத்தோடு எழுந்து கொண்டார் மாமி புண்ணியம் செய்தது பொசுக்கெண்டு போட்டுது.

குத்தும் வார்த்தைகளின் உச்சத் தவிப்பு நாங்கள் போட்டு வாறம் ... அப்ப நான் .... ஏன் காசைத் தூக்கி இளையமோனிட்டைக் குடுக்கேக்கை எங்களிட்டை ஒரு சொல்லுக் கேட்டனீங்களே.

பிறகும் இவ்வளவும் நான் மனிசீன்றை நகையளை ரூடவ்டுபாடு வைச்ச முடிக்கிறன் அப்பவெண்டாலும் குடுத்த காசைக் கேட்டு வாங்குவம் எண்டு நினைச்சியளே அவரும் உவ்வளவையும் அப்பினவர் ஒரு கதை வெட்டையிலை விட்டாரே .... அவருக்கு நிற்க முடியவில்லை திண்ணைச் சுவரில் தன்னைச் சாத்திக் கொண்டார்.

இப்பிடி ஏமாத்துவான் எண்டு கடுகளவும் எண்ணெல்லை மோனை மாதம் மாதம் வட்டி தாறன் எண்டான் தரேல்லை லோன் எடுத்து புத்தகத்திலை போடுறன் எண்டான் போடேல்லை. இப்ப கொம்மான்ரை சிலவெண்டாலும் பாப்பான் எண்டு தான் நினைச்சன். இந்தக் கிழவனை ஏமாத்திப் போட்டான்....

மோனை நானும் வாறன் இனி என்னாலை இஞ்ச தனிய ,ருக்கேலாதப்பு கூட்டிப் போங்கோ கொஞ்சம் நிலபுலன் கிடக்குது நீங்கள் ரெண்டு பேரும் பரிச்ச எடுங்கோ. நெஞ்சோடு அணைத்த திலகத்தின் படம். கையில் மாட்டிய நீலப் பை நடுவிலானுக்கு மனசுக்குள் என்னவோ செய்தது உண்மைதான். அதையும் கொண்டு போய் இளைய மோனிட்டைக் குடுத்திட்டு அங்கை போய் இருங்கோ அவன் பாப்பான் அவர் நடுவில் மகன் பக்கமாய் திரும்பினார் நானும் உன்னோட வாறன்ப்பு.

நான் என்னெண்டு இஞ்ச தனிய இருக்கிறது? குடுகுடெண்டு பையோடும் படத்தோடும் அங்குமிங்குமாக அல்லாடிக் கொண்டிருந்தார் அம்பலவாணர். எப்படி இப்படிச்சுட்டென்று கோழையாகிப்போனார். இருட்டில் வழி இடையில் ஊன்று தடிபறிக்கப்பட்ட ஊனக்கிழவன் மாதிரி பாசப்பிரிவம் தனிமைப்பிரிவும் மனத்தை எந்தளவிற்கு உருவி விட்டன. மோனை நானும் வாறன்.... கண்ணீரை வழித்துப்போட்டு விட்டு நிமிர்ந்தபோது சடையனைத் தவிர யாரையும் காணவில்லை அவர். படலை வேலியின் பனையோலை மறைப்பிற்கு அந்தப்பக்கமாய் "ஏன் இளையமேனுக்குக் காச மூத்தமேனுக்கு பெஞ்சாதியின்ற நகை... அப்ப நீங்க அவையின்ர பிள்ளையில்லையே "....இஞ்சரப்பா எல்லாம் தற்செயலாய் நடந்திருக்குது. ஐயாவோ அம்மாவோ நினைச்சும் இருக்காயினம்... சரி சரி பாவம் கூட்டிப்போவம் பிடிச்சால் இருக்கட்டும்... இல்லையெண்டால் அவற்றை விருப்பம்.

விசர்க்கதை கதைக்காதேங்கோ....பிறகு எனக்கு விசர் பத்தியிடும்.... அவையன் வெற்றிச் சங்கு ஊதட்டும்... நான் பெடியளோட எங்கையாலும் போடுவன்... கொய்யாவாக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு இருங்கோ சொல்லிப் போட்டன்...

அம்பலவாணர் மெதுவாகத் திரும்பி திண்ணையில் குந்திக்கொண்டார். சடையன் காலடியில் குந்தியது. படலையைத் திறந்து கொண்டு நடுவிலான் வருவது தெரிந்தது. ஐயா ஒரு நாலஞ்ச நான் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கோ... நான் வந்து கூட்டிப்போறன்...ம்... வரமாட்டான்... பெஞ்சாதிக்காரிவிடமாட்டான்...விடவில்லை தான்... மூத்தவன் நடுவிலான் இளையவன்... ம்கும் காலம் கரையக் கரைய திலகத்தின் இழப்பையும் சகஜமாக மனம் உணரத் தொடங்கியது உண்மை.. அரிசி கிடக்குது... மற்றச்சாமானுகள் கறிக்கு புளிக்கு உப்பு உறைப்புக்கு....ம்...நித்தகைக்குளம்... சகாய வேலை நடக்குதாம்... சும்மா வாவன் அப்பு பேர் பதியிறன்...கூலிக்குச் சாமான் தான் குடுக்கப் போறாங்கள். பிராக்காப் போய் வருவம்.

வேலையாக்களுக்கு வெத்திலை பாக்கு பீடி சுருட்டுக் குடுக்கிறது தான் வேலை... ஏண்டு தரம் சாமான் எடுத்தாச்சு

கொட்டுக்கிணற்றுக் கேணி நிரம்பி வழிகிறது. பீலியில் முழுகி துணியைப் பிழிந்து முதுகை உலர்த்தியபடி கரையேறியவரின் அருகில் மிதிவண்டியை நிறுத்துகிறான் சுப்பு ரத்தினம்... ஏறுங்கோ வளவடியாலை தான் போறன்... அப்பு உனர் மக்கள் உன்னிலை சரியான கடுப்பிலை இருக்கினம்... கண்டியோ... ஏன்ராப்பா... ஏன் கடுக்குதாம் அவைக்கு... ? நீ சகாய வேலைக்குப் போறது... அவைக்குச் சங்கேனமாக் கிடக்குதாம். ஒழுங்கா வேலை செய்திருந்தால் இப்ப ஓய்வூதியக் காசே கணக்க வருமாம்...

எட தம்பி சுப்புரத்தினம் அவங்களிடைச் சொல்லு... என்ரை ஓய்வூதியம் எடுத்துத் தான் நான் காச்சி மூட்டித் தின்னோனுமெண்டால் இப்ப கையடிச்சுச் சாப்பிடுறதிலையும் ஒரு சங்கேனமுமில்லை அந்த ஆண்டில் மாவட்ட முதியோர் நாள் கொண்டாட்டங்கள் சுவரொட்டிகள் பதாகைகள்... வர்ண வசீகரிப்புக்கள் கச்சேரிக்காரர் எல்லாருக்கும் கடும் வேலை... அரசாங்கத்திலை இருந்து பெரிய பெரிய ஆக்களெல்லாம் வரீனமாம்... தேப்பனுக்குக் கட்ட கோமணமில்லையாம் தேர் வருதெண்டு தெருவுக்கு விரிச்சானாம் மேன் சீலை இரவுமுழுக்கப் புரண்டு புரண்டு படுத்தது தான் மிச்சம். நிலாவும் மேற்கால சரியத் தொடங்கிடுத்து. இண்டைக்குப் போய் ஒருக்கால் கேட்குத்தான் வேணும் ... ரோசத்தைப் பாத்தால் சரிவராது... ஏரண்டிலை ஒண்டு... அரைவாசியெண்டாலும் வை... இல்லையோ சரி கட்டையிலையும் முழிக்காத... அதற்குப் பிறகு தான் நித்திரை வந்தது அவருக்கு...

நல்ல வெயில் உச்சியிலிருந்து வியர்வை வடிகிறது... இன்னும் எப்பன் துலை தான்... அந்தா படலை... அவர் படலையில் கை வைக்கவும் பின்னால் உந்துருளி (மோட்டார் சைக்கிள்) கிறீச்செண்டது... வெலவெலத்துப் போய் ஓடி ஓடி விலகினார்... இப்ப என்ன அவசரமெண்டு வெளிக்கிட்டுத் திரியிறியள்... ஒரு இடத்திலையும் இருப்புக் கொள்ளாது உங்களுக்கு... உந்தக் குருகுருப்பால தானே அருமருந்த வேலையையும் விட்டனிங்கள்... அவருக்குச் சுரீரென்றது.. ஓர் அவசரமும் இல்லை.. என்ற பிசு இப்பவே முடி... வந்தமாதிரித் திரும்பிப் போயிடுவன்... சொல்லிவிடத்தான் திரும்பினார் உந்துருளி நிக்ந்து ஆளைக்காணேல்ல...ம்...ம்...பாப்பம்... ஒரு முடிவக் கேட்டுடுத்தான் போறது.

வந்தும் ஐந்து ஆறு நாட்களாகி விட்டன...வந்த விடயத்தை இன்னும் கதைக்க முடியவில்லை... மகனுக்கு நிக்க நேரமில்லை...முதியோர் விழாவில் முதியோரைக் மதிப்பளிக்கிற பொறுப்பாம்...மாலை மணி கொடி குஞ்சரமென்று பாஞ்சு திரியிறான்...ம்.. ஒரு சின்ன ஒதுக்கத்தை சின்ன உதாசீனத்தை ஒரு வகை வெறுப்பை உணராமலும் இல்லை.

முன் முற்றத்தில் நான்கைந்து சிறுவர்கள் கல்லெறிந்து விளையாடுகிறார்கள் விர... விர.. என்று கற்கள் பறக்கின்றன. அவர் கொஞ்சம் அதட்டித்தான் விட்டார்... வந்தது வினை...இலக்குப்பார்த்து விட்ட கல் கண் புருவத்தை குறிபிசுகாமல் தாக்க

ஜயோ கண் பொறி போட்டுது...அவர் துடித்துப்போனார்... பிள்ளை என்ன... கல்லால எறிஞ்சு போட்டாங்கள்... அதுக்கு ஏன் கத்திறியள் சீவனே போட்டுது அதுகள் விளையாடுற இடத்திலை கல்லுப்பிள்ளையார் போல குந்திக் கொண்டிருந்தால் படும் தானே...பொத்திய கைக்குள் இரத்தம் பிசுபிசுத்தது. மருமகளின் பேச்சு குத்தியது... மோனை பிழை தான் பெரிய பிழைதான் செய்திட்டன்...அடிபட்ட பகுதி சுண்டி வலித்தது...பிள்ள... என்ற மகனுக்கும் நிக்க இருக்க நேரமில்லை... பாவம்... தான் சொல்ல வந்ததை அவர் சொல்லி விட்டார்...அந்த மாதம் முடியிறதுக்கிடலை என்ற காசத் தந்திடச் சொல்லு. வட்டியும் வேண்டாம் குட்டியும் வேண்டாம்.....செத்தாப்பிறகு தெருவில போட்டா என்ன..? தேர் கட்டி இழுத்தாலென்ன... ?

இரவு குட்டியாய் ஒரு பூகம்பம் கிளம்பியது.. அடங்கியது...விழா முடியட்டும் உங்கடை காசு முழுக்கலையும் தூக்கி எறியிறன்...அறுநாக் கொடியிலை முடிஞ்சு வையுங்கோ...நீ முதலிலை காசைத் தா... நான் எங்கை யெண்டாலும் முடியிறன்... இரவு சாப்பிடாமலே படுத்துக் கொண்டார்... நெற்றிக் காயம் வலித்தது மனக்காயமும் வலித்தது...பொத்துக் கொண்டு திலகாவின் நினைவுகள் வந்தன. சுரு சுருவென்று கண்ணீர் வந்தது.

நிலம் விடிய முன்னர் யாரிடமும் சொல்லாமல் புறப்பட்டவர் தான்... இதோ மருத்துவமனையில் மயக்கமும் தெளியாமல் உணர்வும் தெளியாமல் செயற்கையாகச் சுவாசித்தபடி கிடக்கிறார் மருத்துவமனைக்கு வடக்காக பெருந்தெருவுக்கு மறுபுறம் கச்சேரி பின்புறம் மைதானம் ஏராளமான ஆரவாரங்கள், நிறைய வெளிச்ச தூள்கள், நிறைய பரபரப்புக்கள், வரவேற்புக்கள், வாண வேடிக்கைகள், மதிப்பளிப்புக்கள், புகழ்ச்சிகள், புழுகுகள், செயற்கைத்தனம் எல்லாம் வழிந்து ஒழுகுகின்றன. அம்பலவாணரின் இளையமகன் நவ்ரோஜ் (இந்திய சுதந்திர போராட்ட வீரர் தாதாபாய் நவ்ரோஜி இணை நினைத்து வைக்கப்பட்ட பெயர்) பலத்த கைதட்டல்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இது தான் சாராம்சம். விதியோடு போராடி மூத்தோரின் இருப்பை உறுதிப்படுத்த வேண்டுமாம். அவர்களின் சின்னச் சின்னத் தேவைகளையும் உணர்ந்து உணர்ந்து செய்ய வேண்டுமாம்.

பாவித்த பட்டுச் சேலைகளை போல சுருங்கிய மணங்களை பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க வேண்டுமே தவிர சுருட்டிப் போடக் கூடாதாம். வளர்ந்த ஒவ்வொரு பிள்ளையும் தத்தம் பெற்றோரை அரவணைத்தாலே முதியோர் விடுதிகளை மூடிவிடலாமாம். இதெல்லாம் எப்படி? அவன் விளக்கினான். அன்பை காப்பை கணிப்பை மதிப்பை உள நலத்தை உடல் நலத்தை அலசல்..... ஆராய்ச்சி ஆலோசனை (யாராவது குறிப்பெடுத்துக் கொண்டால் பல அத்தியாயங்களோடு பல பிரதிகள் எழுதலாம் விற்கலாம் விரும்பப்படும் விலை போகும் வாங்கப்படும்)

கைதட்டல்... கைதட்டல்... கைதட்டல்... பேச்சு முடிந்தது கைகள் குலுங்குகின்றன.

“உன்னப் பெற்ற புண்ணியவான் ஆரப்பா அவன்ர காலில விழ வேணும் மோனை குடுத்து வச்சவன்”

எப்போதோ நின்று போன இரத்தக் குழாய்களையும் குளுக்கோஸ் குழாய்களையும் சத்தமின்றி அகற்றிக் கொண்டிருந்தான் மருத்துவமனைப் பணியாளன்.

மறைய சொவிலும் கறைய

(செட்டியூரான், செட்டிபாளையம்)

மக்களே கேளுங்கள், மறையின் கறையனை
வானிலிருந்து மண்ணுக்கு வரமாக வந்தேன்
உலகினை உய்க்க உயிராய் ஆனேன்
இயற்கை செழிக்க இத்தரை மகிழ
தண்ணீர் துளியாய் தரைக்கு வந்தேன்
துன்பத்தில் மக்களை துடிக்கவைக்கும் எண்ணம்
துளியேதும் எண்ணிடமில்லை

எனது சோகம் எண்ணில் அடங்காது
முன்பெல்லாம் எனக்கு ஆடி அசைந்து
ஓடிவளையாடிச் செல்ல வழிகள் இருந்தது
ஏரிகளை விட்டு வெளியே நான் சென்றதில்லை
ஆனால் இன்று என் பாதையை மறித்தீர்கள்
கட்டிடங்கள் வீதிகள் கனதியாய் அமைத்தீர்கள்
ஆற்றில் மண் நிரப்பி அடுக்குமாடி கட்டினீர்கள்.

நான் செல்லும் வழிகளை அரணிட்டு அடைத்தீர்கள்
என்பாதை காணாமல் ஏதுமே புரியாமல்
வீதியிலும் வீடுகளிலும் புகுந்து தஞ்சமடைந்தேன்
எனதருமை மக்களே!
என்மீது குற்றமில்லை

எனது பாதையை மறித்து செல்ல விடாமல் தடுத்தது
யார் குற்றம் எண்ணில் பிறழ சொல்லாதீர்கள்
இனியாவது சற்று சிந்தியுங்கள்
இப்படிச் செய்வதை நிறுத்துங்கள்.

வெற்றிச்செல்வியின்

“ஈழப்போரின் இறுதி நாட்களும், நானும்”

(குருக்களுர் சந்திரா)

ஆற்றின் இயல்பு நகர்தல் தானே, தேங்கிவிட்டால் அதை குட்டை அல்லது குளம் என்போம். அதே ஆறு வேகமாக நகரும் போது எதிர்ப்படும் துன்பங்கள், சவால்களை எல்லாம் எவ்வாறு தன்னுள் வாங்கிக் கொண்டு நகருமோ, அது போலவே இறுதிப் போரில் எமது மக்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்து நகர்ந்தவண்ணமே இருந்துள்ளனர்.

“புளியாங்குளத்திலும், முகமாலையிலும், மணலாறிலும் சிறீலங்காப் படையினர் நிலைகொண்டிருந்த நாட்கள் அவை.” என்று தொடங்கும் 154 பக்கங்கள் மாத்திரமே கொண்ட இந்நூல் வாசகரின் எண்ணம், சிந்தனை முழுவதையும் துளியும் சிதறாமல், மன்னார் பாலைக்குழி தொடங்கி மடு, வட்டக்கச்சி, விசுவமடு, உடையார்கட்டு, இருட்டுமடு, இரணைப்பாலை, ஆனந்தபுரம்

மாத்தளன், வலைஞர்மடம், முள்ளிவாய்க்கால், வட்டுவாகல், வெள்ளைமுள்ளி வாய்க்கால் இறுதியாக ஓமந்தைச் சோதனைச்சாவடி என்று அத்தனை இடங்களுக்கும் அவர்களுடைய முழுமையான சம்மதத்துடனேயே இழுத்துச் சென்றுவிடும் என்பது நிச்சயம்.

வார்த்தைகளுக்கு முகவரி தேடவைப்பதாக அல்லாமல் எமக்கான அத்தனை முகவரிகளையும் வார்த்தைகளில் உயிராக்கிச் செல்கிறார் நூலாசிரியர். எம் ஒவ்வொருவராலும் என்றுமே மறக்கமுடியாத ஒரு நினைவுதான் ஈழப்போரும், அதன் இறுதி நாட்களும். அமைதியாக்கப்பட்ட உரிமைப் போரின் இறுதிப் பொழுதுகளின் சொல்லொணாத் துன்பங்களை அதே உணர்வுநிலையில் காட்சிப்படுத்திப் போகிறது இந்நூல்.

ஒரு தனிமனிதனுக்குப் பின் அணிவகுத்து நின்ற ஒரு சமூகம், அவர்களது மனப்பாங்கு, அவற்றை ஆட்டம் காணவைக்கும் புல்லுருவிகள், துரோகம், நம்பிக்கைக் கலைப்பு என்று அத்தனை விடயங்களும் உண்மை குலையாமல் ஏறியப்பட்டுள்ள விதம் அற்புதம்.

இலாபமீட்டல், விருதுபெறல் என்ற நோக்கங்களைத் தாண்டி, யுத்தக்களத்திலும், மக்கள் பகுதிகளிலும் இடம்பெற்ற அத்தனை சம்பவங்களும் நேர்மைத் தன்மையோடு ஆவணமாக்கப்பட்டுள்ளன.

இலட்சம் தமிழ் உயிர்களை அல்லது அப்பாவி மக்களைக் காவுகொண்ட இறுதிப்போரை நேரில் அனுபவிக்காத அடுத்த தலைமுறைக்கு அத்தனை விடயங்களையும் அப்பட்டமாய்த் தெரியப்படுத்தும் அரிய பணியை இந்நூல் ஆற்றுகிறது.

“வீட்டுக்கு ஒருவர் நாட்டுக்காக என ஆரம்பித்த போர் அழைப்பு, எல்லோருமே வாருங்கள் போராடுவோம் என்ற நிலமைக்கு மாற்றமடைந்தது. ஊர்மனைகளுக்குள் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று விழுந்த எறிகணைகளில் புத்து எறிகணைகளாவது நூறு, நூற்றைம்பது பேரைக் கீறிக்கிழித்துப் போட்டன.

சாவு நடக்காத குடும்பம் எதுவும் இருக்கவில்லை. சுதறல் ஒலி கேட்காது நேரம் கழியவில்லை. நின்று நிதானித்த ஒவ்வொருவரும் தமது உடலின் பாகங்களையோ, உயிர்களையோ இழக்க வேண்டியிருந்தது.” போன்ற வார்த்தைகள் மனதை உலுப்பி எடுக்கிறது.

இன்று எம்மிடையே உந்துருளி (மோட்டார் சைக்கிள்) இல்லை, உந்துருளி இருந்தாலும் பள்சர், எப்சர், ஹரிஸ்மா வகை உந்துருளி இல்லை, பக்கத்து வீட்டுக்காரனைப் போல் மாடிவீடு இல்லை, குடும்பமாகச் சென்றுவர “கேடிஎச்” (KDH) வகை வாகனம் இல்லை என்ற இல்லாமைகள் தான் அதிகம். ஆனால் போரின் இறுதி நாட்களில் உடுக்க உடுப்பு இல்லை, குடிக்க நீரில்லை, உண்ண உணவில்லை, இருக்க இடமில்லை, படுக்க நேரமில்லை, நடக்கக் காலில்லை என்ற இல்லாமைகளே நிறைய இருந்தன என எமதுமக்கள் பட்ட இன்னல்களை, அடிப்படைத் தேவைகளே இல்லாமல் தவித்த தவிப்பை ஆசிரியர் அப்பட்டமாகக் காட்டியிருப்பதை எம்மால் உணர முடியும்.

எங்கு பார்த்தாலும் எறிகணை வீச்சு, சிதறு துண்டுகள், உயிரிழப்பு, அங்கமிழப்பு, இரத்த வெள்ளம், பிணநெடி, பசி மயக்கம், இடப்பெயர்வு அத்தனையும் அவர் சொல்லும் போது எம்மோடு ஒட்டிக்கொள்கிறது.

“நாங்க என்ன வாழோணுமெண்டு ஆசைப்பட்டா வாறம்? சாகேல்ல. அதால வாறம்.” என்ற வார்த்தைகள் என் மனதில் கிளறிவிட்டிருந்த ஏதேதோ சிந்தனைகளையெல்லாம் இன்னமும் மீள முடியவில்லை என்னால்.

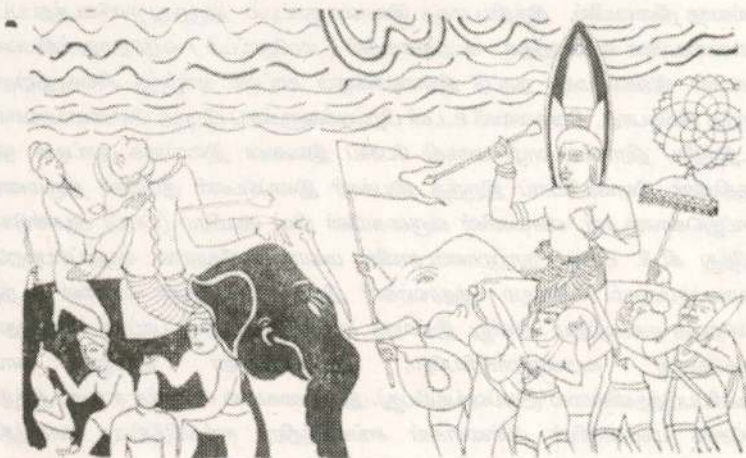
பணமிருந்தும் அடிப்படைப் பொருட்கள் இல்லாத நிலையில், அவை இலட்சம் கொடுத்தும் கிடைத்தற்கரிய பொருளாக மதிப்புக் கூடியிருந்தன. இத்தனை கொடுரங்களுக்கு மத்தியிலும், “அடியேய் என்ற பிள்ளையத் தங்கமே, பவுணை எண்டெல்லாம் கொஞ்சாதையடி. அதெல்லாம் எங்களிட்டத் தாராளமாய் இருக்கு. என்ற பச்சையிலாகாயே, வெங்காயமே, மணவெட்டியே, உரைப்பையே எண்டு கொஞ்சு.” எனக் கூறி எம்மையும் கிளுக்கெனச் சிரிக்க வைப்பதோடு, அப் பொருட்களின் உட்சபட்ச தேவையினையும் வெளிப்படுத்திவிடுகிறார்.

தலைமையை இழந்த போராளிகளின் மனநிலை, வயது வந்த பெண் பிள்ளைகளை வைத்திருந்த தாய்மாரின் மனநிலை, பாதுகாப்பு வலயத்திற்குள் மக்களும், போராளிகளும் பட்ட அவலம், வெற்றிபெற்ற படையினர் எம் உறவுகளை நடத்திய தன்மை, குறிப்பாகப் பெண்கள் பட்ட அவமானங்கள், அருவருப்புகள், அந்தரிப்புகள் அத்தனையும் ஆவணமாக்கப்பட்டுள்ள விதம் மெய்சிலிரக்க வைக்கிறது. ஒரு பெண்ணாக இப்படைப்பை வாசிக்கும் போது, பல இடங்களில் சில சம்பவங்கள் எனக்கே நடந்ததாகக் கூனிக் குறுகிப்போக வைக்கிறது.

ஈழத் தமிழரின் உரிமைக்காக இடம்பெற்ற பெரும்போரின் தன்மைகளை இரத்தமும், சதையுமாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கும், அடுத்த சந்ததிக்குக் கடத்துவதற்கும் இந்நூல் ஒரு பேராவணம்.

**இலங்கையின் தொல்குடிகளைக்
களையெடுக்கச் சுழிபோட்ட
“பாளிமொழி மாமரபு [மகாவம்ச - சிங்களர் கதை]”**
(குமரிவேந்தன், கிளிநொச்சி)

சாதியமறுப்பு(வ்ரணாச்சிரமம்), கடவுள் மறுப்பு, கொலை, கொள்ளை, அழிப்பு மறுப்புப் போன்ற மாந்தநேயக் கருவிகளுடன் தன் இலவாழ்வைத் துறந்து 50ஆண்டுகளுக்கு மேலாய் உயிரிரக்கச் சிந்தையோடு இரப்போடு ஏந்தி மாந்த வாழ்வியல் இயங்கியல் ஈடேற்றத்திற்காய் தன்னையே முற்றுமுழுதாய் ஈகம் செய்த, உலகம் போற்றும் அருளாளரும், உயிரிரக்கமே (யீவகாருண்யமே) தன் உறிப் பொருளாய்க் கொண்டு “உனக்கு நீயே ஒளி” என்றும், “உன் சுயம் உனக்கு எவ்வளவு முதன்மையானதோ அதேபோல் அடுத்தவர் சுயத்தையும் முழுமையாய் ஏற்றுக்கொள்” என்றும் வினைசெய்த கௌதம புத்தர் பெருமானின் இலங்கைக்கான மும்முறைச் சுற்றுச் செலவினை விரித்துரைக்கும் பாளிமொழியில் எழுதப்பட்ட “மகாவம்ச” என்ற (மாமரபு) நூல், முதன்முதல் இரேணர் என்பவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டு 1837இல் வெளியிடப்பட்டது. இதை சரியாக மொழிமாற்றம் செய்யத் தகுதியான சிங்கள அறிஞர்கள் காணப்படாததால் 1908இல் விலகெம் கெய்கர் என்பவரால் பெர்மன் மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பின் முனை. திருவாட்டி மேபல் கெய்சு போட் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார், இதை 1912இல் அப்போதைய இலங்கையின்

ஆங்கில அரக வெளியிட்டது. இந்நூலை எசு.பொ. அவர்கள் 2009இல் தமிழில் “சிங்களர் கதையென மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். இந்நூலின் முதலாம் பாடத்தை மட்டும் ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சிங்களம் என்ற ஒருமொழி (இலக்கிய, இலக்கணம் இல்லாது) செய்யப்படாத, இல்லாத நிலையில், இந்திய மகத இலாலா நாட்டில் இருந்து நாடுகடத்தப்பட்டு இலங்கையின் வடமேற்குக் கடற்கரையில் (மாதோட்டம்) வந்தொதுங்கியவன் விசயன். இவன் மகத நாட்டு இளவரசிக்கும் காட்டில் வாழ்ந்த சிங்கத்திற்கும் பிறந்த சிங்கபாகு, சிங்கவல்லி உடன் பிறப்புக்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளையாவான். வடஇந்திய திராவிடமொழி மாகதி பேசிய இவனை இலங்கை நாட்டின் ஒரு பகுதியின் இளவரசியாய் இருந்த இயக்கர் இனப்பெண் குவேனி திருமணம் செய்துகொண்டாள். விசயனின் வருகையின் பின் ஆயிரம் (1000) ஆண்டுகள் கழித்து கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டளவில் மகாநாம தேரரால் எழுதப்பெற்றதே மகாவம்சமாகும். கௌதம புத்தரவர்கள் இந்திய நாட்டின் எல்லை கடந்து வேறெந்த நாட்டிற்கும் அன்று இல்லாத சமயம்(பௌத்தம்) பரப்பச் சென்றதாக எந்தவொரு வரலாற்றாசிரியரோ, ஆய்வாளரோ சான்று காட்டி வெளிப்படுத்தவில்லை (ஆய்வுக்குரியது). இலங்கையில் பௌத்த சமயம் இந்திய அசோக மன்னனின் பிள்ளைகள் சங்கமித்திரர் சங்கமித்திரை காலத்தில் கி.மு.250ஆம் ஆண்டின் பின்னரே பரவியிருக்கவேண்டும்.

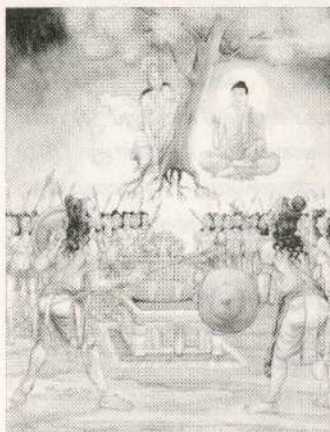
இற்றைக்கு கிட்டத்தட்ட ஆயிரம்(1000) ஆண்டுகளுக்கு முன் அதாவது கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டளவில் வடமொழி, சமற்கிருதம், கிரந்தம், பாளி, தமிழ் கலந்து செய்யப்பட்ட தூயசிங்களம், கலப்புச்சிங்களம், சிங்களம் என்ற ஒரு சிதைவுற்ற மொழியாகவே இது காணப்பட்டிருக்கிறது. இதில் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த தமிழ், பாளி, வடமொழிகளில் துறைபோகிகளாய் இருந்த தமிழ்நாட்டுப் பௌத்தத் துறவிகளின் பங்கு அளப்பரியதாகும். இரண்டாம் பராக்கிரமபாகு தனது ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1236-1268) தான் அன்பும், மதிப்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்த பாண்டிய நாட்டின் தாமிரபரணியை (தம்பராட்டா- தமிழ்நாடு) சேர்ந்த பாளி, வடமொழி, தமிழ், சமற்கிருதம், கிரந்தம் போன்ற பல்மொழி வித்தகரான பௌத்தத் துறவி தம்மகீர்த்தி என்பாரையும் இன்னும் சிலநூறு பிக்குகளையும் இலங்கைக்கு வரவழைத்து பெரிய மாநாடே நடத்தியுள்ளான்.

தம்மகீர்த்தி அவர்களே தாட்டாமரபு (வம்ச) என்ற நூலையும், மகாவம்சவின் பிற்தொடர்ச்சியாக சூளமரபு (வம்ச) என்ற நூலுள் மகாசேனன் முதல் முதலாம்,

இரண்டாம் பரக்கிரமபாகு வரையானவர்களின் வரலாற்றையும் பாளிமொழியில் எழுதியவராவார். இதே காலகட்டத்தில் சிங்கள “இலக்கண நூலான சித்தத்சங்கராவ” தொகுக்கப் பெற்றதாகக் சிங்கள நூல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. இலங்கையில் பௌத்த சமய வளர்ச்சி என்பதும், சிங்கள மொழியின் இலக்கிய, இலக்கண வளர்ச்சி என்பதும் தொண்பது (90) விழுக்காடும் இங்கு “எண்பதின்” பின் வரவேண்டியது “தொண்பதே”, “தொண்ணாறு” அல்ல, அது தவறு தமிழ்நாட்டுப் பௌத்த துறவர்களின் வினைத் திட்டமேயெனக் கூறிடின் அதுமிகையாகாது. 2500ஆண்டுகளுக்கு (விசயன் காலம்) மேற்பட்ட சிங்கள வரலாறு கூறும் இன்றைய சிங்களமொழி நூல்கள், கி.பி.6ஆம் நூ.ஆ. மாநாம தேரரால் யாக்கப்பெற்ற மாமரபு, மற்றையது இரண்டாம் பராக்கிரமபாகுவால் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டில் யாக்கப்பட்ட சூளமரபு (வம்ச) நூல்களை சிங்கள மொழி என்ற தகுதிபெற்ற ஒருமொழி இருந்திருந்தால் அம்மொழியில் யாக்காமல் ஏன்? பாளிமொழியில் யாத்தார் என்பதை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அத்தோடு 800ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்ட சிங்களமொழியின் இலக்கணத்தை யாத்தவர் யாரென அதன் 2500ஆண்டு கால வரலாறு கூறும் அறிஞர்கள் தெரியாதென்றும், இருவரின் பெயர்களை சான்றின்றியும் கூறுகின்றனர். எவ்வளவு பெரிய இருட்டிப்பு. இதுவும் ஐயா முனைவர் பரணவித்தாரண அவர்களின் வரலாறு, கல்வெட்டு, இனமுரண் திரிப்புக்களை ஒத்ததா? என்பதையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

விசயனின் பின் 1800 (கி.மு.500-கி.பி.1300) ஆண்டுகள் கழித்தே இலக்கணம் கண்டு மொழித் தகுதியைப் பெற்ற ஒருமொழி சிங்களமாகும். இந்தமொழி இலக்கண வரையறையை வைத்தே, ஒரு புது இனமாக சிங்கள இனம் தோற்றம் பெற்றது. விலங்காண்டிகளாக இந்தியாவின் புகுந்த ஆரியரும், அமெரிக்காவின், அவுத்திரேலியாவின் புகுந்த ஆங்கிலேயரும், ஐரோப்பியரும் இவர்போன்ற இன்னும் பலரும் கொலை, கொள்ளை, அழிப்பு போன்றவற்றை மூலதனமாகக் கொண்டு அந்நாடுகளின் மூலவளங்களைக் கொள்ளையிட்டும், தொல்சூடிகளைக் கொண்டு குவித்தும், அப்பிணக்குவியலில் தம்கொடி நாட்டியதோடு நின்று விடாது பாலியல் வன்முறைமூலம் தம்மினம் பெருக்கி அத்தொல் சூடிகளின் வரலாற்றை, பண்பாட்டை, மொழியை, நாகரிகத்தைச் சிதைத்து, திரித்து, அழித்து, அடையாளமே அற்றதாகக் திருத்தாண்டவம் ஆடினர். இவற்றை எல்லாம் இருட்டிப்புச் செய்து தமக்கான புது வரலாறு எழுதினர். இதுவே பல உலகநாடுகளின் இன்றைய வரலாறாகும். அதுமாத்திரம் அல்லாது இன்று அறிவு, அறம், நடுநிலை, இரக்கம் மந்தநிலை அடைந்து,

அறிவியலில் மட்டும் வளர்ச்சி கண்ட இது இல்லாமலும் நிலையில், பலநாடுகளில் பெரும்பான்மை (விலங்காண்டுகளாக), சிறுபான்மையைக் களையெடுக்க பல நிலைத் தாண்டவங்களை ஆடுகின்றன.

மகாவம்சவை தமிழில் "சிங்களர் கதை"யென மொழிமாற்றம் செய்த எசு.பொ.அவர்கள் நூலின் முன்னீட்டில் குறிப்பிடும் போது "இந்நூலில் பல்வேறு இடங்களில் சிங்களர் மேலாண்மையை (ஆதிக்கம்) நிலைநாட்ட தமிழர் முரண் நடவடிக்கைகளில் பௌத்தத்தில் இணைந்த பிராமணர்

ஈடுபட்டனர் என்பது அமுத்தமாகப் புதிவாகி உள்ளது" என்கிறார். இந்த மகாவம்ச நூல்கூட வைதீக வேத மரபாரின் "இருக்கு வேதத்தைத் தழுவிய யாக்கப்பட்ட நூலாகவே காட்சி தருகிறது. இந்த மகாநாமரும் பௌத்தம் தழுவிய இந்திய வடநாட்டுப் பிராமணரா என்பதில் ஐயப்பாடு ஏற்படுகிறது. சிந்துவெளியில் ஆரியர் உள்ளிட்டபோது அங்கிருந்த தொல்குடியினர் கடவுள் மறுப்பாளராகவும், சாதிய மறுப்பாளராகவும், கொடை (தானம்) வழங்காதவர்களாகவும், வேள்விகளை வெறுப்பவர்கள் ஆகவும் இருந்த காரணத்தினால், அவர்களின்(ஆரியரின்) தலைவன் சோமபானக் குடிவெறியன் ஊனுணவு விரும்பி இந்திரனையும், அவனது உதவியாளன் அக்கினியையும் கூக்குரலிட்டு அழைத்து அத்தொல் குடிகளை தசயூக்களான, அரக்கர், இராட்சதர், அசுரர், கறுப்பர் தமிழர் கொன்று, அவர் வளங்களை அழித்து, அவர் செல்வங்களை கொள்ளையிட்டு கொண்டு வா! (இருக்கு4:16-9) என வேண்டுகின்றனர். இது போன்ற பனுவல்களே "இருக்குவேதம்" முழுவதும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றதாம். இதுவே இந்தியாவை வைதீகவேத (இந்து) மேலாண்மையின் கீழ் கொண்டு வர வழிவகுத்தது எனலாம்.

இலங்கையில் பாளிமொழியில் (சிங்களம் இல்லாக் காலம்) தொகுக்கப்பட்ட முதல் நூல் தீவுமரபு (தீபவம்ச) ஆகும். இது பிக்குகளுக்கு முழுமையான மன நிறைவைத் தராத்தாலும், அவர்களின் தமிழர் மேலாண்மை (ஆதிக்கம்) அதாவது கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டு வரையிலான தமிழ் மன்னன் எல்லாளன் (எலாரர்) ஆட்சி பற்றிய பயத்தினை வெளிக்காட்டி பௌத்தர் நடுவில் பரப்புரை செய்ய ஏற்படையதாக புதுக்கி எழுதப்பட்டதே மகாவம்ச (மாமரபு) எனக் கூறப்படுகின்றது.

ஆகையினால் மாபாரதத்தில் “பகவத்கீதை” இடைச்செருகலாக வந்துதுபோல், கௌதம புத்தரின் இலங்கை வருகையும் இடைச் செருகலாக இருக்கலாமென சில ஆய்வாளர்களால் நோக்கப்படுகிறது (ஆய்வுக்குரியது). கடவுள் மறுப்பு, சாதிய மறுப்பு உள்ளிட்ட வைதீகவேத பிராமணிய கொள்கை மறுப்பாகவே புரட்சி செய்யப் புறப்பட்ட புத்தர் சாதியத்தைத் துறக்கவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டை வைக்கவில்லை. இதனால் சாதியத்தை உருவாக்கிய வைதீக வேதப் பிராமணரே புத்தரின் காலத்திலேயே சஞ்சயனின் மாணவரும் பிராமணருமான சாரிபுத்தரின், மொக்கல்லானன் போன்றோரும் இன்னும் பலரும் புத்தரின் சீடர்களாக இணைந்திருந்தனர்.

புத்தரின் வீடுபேற்றின் பின் பிராமணியம் புத்தத்துள் ஊடுருவி அதைச் சிதைத்தது. தேரவாதமாய் இருந்த பௌத்தத்தை பிரித்து மகாயான (வைதுல்ய) பௌத்தத்தை உருவாக்கி இரு கூறாக்கியது.. கடவுளை மறுத்த புத்தர் கடவுளானார். கிருட்டண மறுபிறப்பும் (அவதாரம்) ஆக்கப்பட்டார். தேரவாதம் பாளியோடும், மகாயானம் சமற்கிருத்தோடும் சங்கமிக்க வழிவகுத்தனர் பிராமணிய கள்ளக் காதலர்கள். பிராமணியத்தை எதிர்த்த நாகர்களே இலங்கையின் பெரும் பகுதியை ஆண்டுவந்ததால், தொல்குடிகளான இயக்கர், நாகரை ஓரங்கட்டி அழித்தொழிக்க பௌத்தர் பக்கம் சார்ந்து ,லங்கையரை சாதியம்போல் பலகூறாக்கி என்றுமே பழிவாங்கும் பகைமை உணர்வோடு (இடைச்செருகல்களால்) இருக்க மகாவம்ச யாக்கப்பட்டுள்ளது போலும். உண்மையில் மாமரபை (மகாவம்சம்) யாத்த மகாநாம தேரர் நடுநிலை நின்றே யாத்தார் என்பதற்கு அவர் எல்லாளன்(எலாரர்) பெருமைகளை (44ஆண்டுகால ஆட்சி) ஓரளவு விரிப்புடுத்திக் கூறிவதோடு தான் எல்லாளன் மறைவுக்குப்பின் 600ஆண்டுகள் கழித்து மாமரபை எழுதும்போதும், துட்டகாமினியால் எல்லாளன் நினைவாகக் அநுராதபுரத்தில் கட்டப்பட்ட கல்லறையினிடத்தில் அவ்வழி சென்ற அனைவரும் நின்று, இறங்கி வணக்கம் செலுத்தி அமைதியாக அவ்விடம் கடந்து சென்றதாகக் கூறிப்பிடுகின்றார் (இது துட்டகாமினியின் கட்டளையாய் இருந்திருக்கிறது).

(அடுத்த இதழில் மிகுதி)

அமைதியான கனவுகள்

(சம்பூர் சமரன்)

எந்தன் அன்பிலும் ஏக்கத் தவிப்பிலும்
என்றும் குற்றங்கள் இல்லையே தோழியே
கருவிழி மணியென உன்னை மூடியே
காத்த கைகளும் கனலென வேகுதே
கயவரின் பார்வையில் கண்ணியம் மறைந்திட
கடமைகள் கூடுதே கற்பின் அரசியே
உண்மைக் காதலில் உலகையே மறந்தவன்
உன்னையே நெஞ்சினில் சிலையென செதுக்கினேன்

தந்தையின் தாலாட்டை தந்தவன் நானென்று
தயக்கங்கள் இன்றியே மார்போடு அணைத்தாயே
ஆயுள் கைதியாய் அன்பே சிறையிடு
ஆணைகள் விதித்திடு நொடியிலே மடிகிறேன்
விழிகளும் இதுவரை மாதுவை மறுத்தது
விஞ்சிடும் உறவென நீ வரும் முன்னமே
மிடுக்கான ஆடவன் செருப்பாகிப் போனேனே
மிளிர்கின்ற தாரகையே மிதிக்கின்றாய் காலடியில்

மாயத் திரைகள் நம்மை சூழ்ந்தனவே
மௌனத்தில் அமிழுதே கண்மணியின் கனவுகள்...

தமிழ் இலக்கியத்தில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பெறும் முக்கியத்துவம்

சின்னத்தம்பி குருபரன்

அத்தியாயம் 2

ஐரோப்பியர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி.

2.1 ஐரோப்பியர் காலத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கு.

ஐரோப்பியர் 15 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைக் கூற்றில் இந்தியாவுக்கு வந்தாலும் அவர்கள் அரசியல், அதிகார ரீதியாகச் செல்வாக்குப் பெற்றது 18 ஆம் நூற்றாண்டிலாகும், இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளைப் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றிய பின்னர் அரசியல், நிர்வாகம், சமயம், கல்வி, வர்த்தகம் ஆகிய துறைகளில் பல மாற்றங்களைச் செய்தனர். இந்தியாவைப் பொறுத்த வரை இந்நிலமை வேறாக இருந்தது. 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரையும் அரசியலில் பெருமளவு தலையிடாமல் வர்த்தகம் செய்தல், மதம் பரப்பல் ஆகிய இரு பணிகளையும் செய்து கொண்டிருந்தனர். 1498 ஆம் ஆண்டு வஸ்கோடகமா கள்ளிக்கோட்டையை அடைந்த போது “நாம் கிருத்தவர்களையும் வாசனைத் திரவியங்களையும் தேடியே இங்கு வந்திருக்கிறோம்” என்று கூறிய கூற்று ஐரோப்பியர்களின் நோக்கம் என்னவென்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. இந் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஐரோப்பியர் செயற்பட்டு வந்தனர்.

தமிழ் நாட்டில் போர்த்துக்கீசர், பிரெஞ்சியர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் ஆகியோர் 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை சில பிரதேசங்களைத் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தாலும் 1602 ஆம் ஆண்டு முதல் ஆங்கிலக் கிழக்கிந்தியக் கம்பனி தமது களஞ்சியசாலையை அமைத்து 18 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவிலும் தமிழ் நாட்டிலும் நிலையான ஆட்சி ஒன்றினை நிறுவும் வரை பாரியளவில்

அரசியலில் தலையிடாதிருந்தனர். தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரை ஆங்கிலேயர் ஆட்சியே நிலையானதாக அமைந்தது. அக்காலப் பகுதியில் தமிழ் நாட்டில் அரசியல், கல்வி, குழகாய, பண்பாட்டு, நிர்வாக, பொருளாதார ரீதியாகப் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பரவத் தொடங்கிய கிருஸ்தவ சமயம் இஸ்லாமியர் ஆட்சிக் காலத்தில் சில இன்னல்களை அனுபவித்த போதும் தளர்ச்சி அடையாதிருந்தது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆட்சியாளர்கள் கிருஸ்தவ சமயத்துக்கு ஆதரவு வழங்கியமையால் சாதகமாக வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. தம் சமயத்துக்கென்றே வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த ஐரோப்பிய கிறிதவப் பாதிரிமாரும்கூடத் தொலிக்கக் குருமாரும் அக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து தங்கியிருந்து தம் சமயத்தை வளர்ப்பதற்கு இடைவிடாது உழைத்து வந்தனர். மக்கள் அன்பைப் பெறுவதற்கான வழி, அவர்களின் மொழியைக் கற்று, அவர்களோடு கலந்து வாழ்தல் என்பதை நன்கறிந்த இவர்கள், தமிழ் மக்களோடு கலந்து வாழ்ந்து, தமிழ் மொழியைக் கற்று அம்மொழி வாயிலாகச் சமயக் கொள்கைகளை நாட்டில் பரப்பினர். எத்தகைய இன்னல்கள் வந்துற்ற போதிலும் அவற்றிற்குச் சிறிதளவேனும் சலியாது தம் காரியத்தில் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்து இவர் உழைத்து வந்தமையாற் கிருஸ்தவ சமயம் இக்காலத்திலே தமிழ் நாட்டிலே வளரலாயிற்று. கிருஸ்தவக் குருமார் தம் சமயத்துக்குச் செய்து வந்த தொண்டு தமிழிலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவிறன்றன்றே கருதக் கிடக்கின்றது' எனப் பேராசியர் வி. செல்வநாயகம் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (பக்.144,145) நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

நாயக்கர் காலப் பிற்பகுதியில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியம் மந்தகதியுடனும், தத்துவச் சார்பும் உள்ளனவேயன்றி வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்பில்லாதனவாகவே அமைந்திருந்தன. இவ்வாறு உயிர்த்துடிப்புற்ற நிலை காணப்பட்டமைக்கு தேவைக்கதிகமான வடமொழி இலக்கியக் கலப்புக் காரணமாய் அமைந்தது. இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்களுள் சிலர் மக்கள் மனதைக் கவரச்செடியனவாயும் வாழ்க்கைத் தொடர்புமாயுமுள்ள விடயங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு நாடகப் பண்பு வாய்ந்த குறவஞ்சி, பள்ளு எனும் புதிய பிரபந்தங்களை இயற்றத் தொடங்கினர். அவற்றுள் சிந்து முதலிய புதிய செய்யுள் வகையைக் கையாண்டு பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களையும் உபயோகித்தனர். இவ்வாறு புதிய வழிகளில் இலக்கியம் செல்லப் புகுந்தமை நாயக்கர் காலப் பிற்பகுதியிலெழுந்த ஏனைய இலக்கியங்கள் மக்கள் மனதைக் கவராமைக்கு

உதாரணமாய் அமைந்தன. 'இலக்கியம் சாதாரண கல்வியறிவுடைய மக்களும் படித்து இன்புறக் கூடியதாகவும் காலத்தின் போக்கிற்குப் பொருந்துவதாயும் இல்லாவிடின் அது உயிர்துடிப்புள்ளதென்றும் வளர்ச்சிக்குரியதென்றும் கூறமுடியாது' எனப் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் குறிப்பிடும் கூற்று வாழும் இலக்கியத்தின் உண்மை நலையை வெளிப்படுத்துகின்றன. 'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல் காலவகையி னானே ...' (நன்னூல், கூத்.462, பக்.361) என்ற பவனந்தி முனிவரின் கூற்றும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றன.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்த பாதிரிமார் தமிழ் மொழியை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்து, தமிழிற் பேசவும் சொற்பொழிவாற்றவும் நூல் இயற்றவும் தொடங்கினர். பாதிரிமார் ஆற்றிய தொண்டுகளினால் தமிழ் இலக்கியம் பல துறைகளில் வளர்ச்சியடைந்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்து தமிழ் மொழியில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் நிகழ்ந்ததை அவதானிக்கலாம். ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி, கைத்தொழிற் புரட்சி என்பவற்றின் செல்வாக்குத் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் இலக்கியத்திலும் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. பாதிரிமார் தாம் கற்ற ஐரோப்பிய நவீன இலக்கிய வடிவங்களைத் தேவை கருதித் தமிழ் மொழியிலும் புகுத்தினர். இதனால், தமிழ் இலக்கியமானது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் புதிய வடிவம் பெற்றுப் புதிய பாதையில் பயணிக்க ஆரம்பித்தது. விஜய நகர - நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்ததையும்விடப் புத்தாக்கம் பெற்றுப் புதுப் பொலிவுடன் பாதிரிமாரின் பணியில் தோய்ந்து புது வாழ்வு பெற்றது.

ஐரோப்பியரின் வருகைக்கு முன்னர் தமிழ் மொழியில் தனி வசனநடை நூல்கள் எழுதப்படவில்லை. இலக்கணம், இலக்கியம், நிகண்டு, சோதிடம், மருத்துவம் முதலிய நூல்கள் செய்யுளிலேயே இயற்றப்பட்டிருந்தன. இவற்றுக்கு உரையாசிரியர் எழுதிய உரைகளைத் தவிர்த்துத் தனிப்பட்ட வசன நூல்கள் ஒன்றேனும் இருக்கவில்லை.

2.2. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பெறும் முக்கியத்துவம்.

ஐரோப்பியர் வருகையினால் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அளவிடற்கரியன. 'தமிழ் மொழிக்கு ஏற்பட்ட மாறுதல் அல்லது வளர்ச்சி அனைத்தும் பாதிரிமர்களால் உண்டாக்கப்பட்டனவையே'

என்ற மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியின் (கிருஸ்துவமும் தமிழும்) கூற்றில் இருந்து பாதிரிமாரின் பணி நன்கு புலப்படுகிறது. பாதிரிமார் தமிழ் மொழியில் பின்வரும் இலக்கிய வடிவங்கள், துறைகளில் கணிசமான பணியற்றினர்..

1. உரைநடை இலக்கியம்.
2. அச்ச இயந்திர வருகை.
3. எழுத்துச் சீர்திருத்தம்.
4. விஞ்ஞான நூல்களைப் புதிப்பித்தமை.
5. அகராதி எழுதியமை.
6. செய்யுள் இலக்கியம்.
7. மொழி பெயர்ப்பு.
8. எளிமைத் தன்மை.
9. செய்தித்தாள்கள்.
10. நாடகம் / கூத்து.
11. சிறிய கதை வடிவம்.
12. பிரச்சாரம்.
13. துண்டுப் பிரசாரம்.
14. கண்டனம் / விவாதம்

ஆகியவற்றில் பாரியளவு மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தினர். அவை ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே நோக்குவதன் மூலம் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தினை அறிந்து கொள்ளலாம்.

2.2.1. உரைநடை இலக்கியம்.

செய்யுள் நடையைப் போல் உரைநடையும் உணர்ச்சியோடு கூடிய அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துவதற்குச் சிறந்த கருவியாக முன்னோர் கைக்கொண்டனர். இலக்கிய வகைகளுள் மிகத் தொன்மையானது செய்யுள் வடிவமாகும். பழங்காலத்தில் அதனையே இலக்கியமாகக் கருதி வந்தனர். அதனோடு வரலாறு, சமயம், மருத்துவம், நீதி, சோதிடம் ஆகியன யாவும் கலந்திருந்தன. சொற் சுருக்கமும் பொருட் செறிவுமுள்ள செய்யுள் நடையைக் கையாள வேண்டும் என்பதனால் புலவர்கள் தம் உணர்ச்சி அனுபவங்களைச் செய்யுள் நடையிலேயே அமைத்தனர். அதற்குக் காரணம் ஓலைச் சுவடிகளிலும் கல்வெட்டுக்களிலும் சுருக்கமாகவும் தெளிவுடனும் எழுத வேண்டும் என்பதனாலும் பொருட் செறிவினைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்காகவும் செய்யுள் நடையினையே அதிகம் பின்பற்றினர். எண்ணிய பொருளை விரும்பியவாறு

வெளிப்படுத்துவதற்கு இலகுவான இலக்கிய வடிவமாகச் செய்யுள் நடையைப் புலவர்கள் கைக்கொண்டனர். அக்காலத்தில் அச்சியந்திரம் இன்மையால் மக்கள் நூல்களை ஏடுகளில் எழுதியே கற்று வந்தனர். இதற்குச் சுருங்கிய வடிவமே அவசியமாக இருந்தது. அன்றைய மக்களும் அதனையே விரும்பினர். அச்சியந்திரத்தின் வருகையைத் தொடர்ந்து தமிழில் உரைநடை இலக்கியமும் வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. பண்டைக் காலத்தில் உரை நடையும் செய்யுளும் கலந்த நூல்களே இயற்றப்பட்டன என்பதற்குப் பின்வரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் சான்று பகர்கின்றது.

“.....தொன்மை தானே

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே...”

தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் 538.

இதனை ‘உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்’ என்பார் பெருந்தேவனார். பாரதமும் தகடூர் யாத்திரையும் உரையடைப்பட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளுக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும். அவ்விரு நூல்களும் அழிந்துவிட்டன. இப்போது உரைநடையும் பாட்டும் கலந்து இயற்றப்பட்ட நூலுக்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது சிலப்பதிகாரமாகும். சிலப்பதிகாரம் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்பதை,

“உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்

உரைநாலுடிகள் அருள் மதுரைக்

கூலவாணிகன் சாத்தன் கேட்டனன்...” எனும் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளடிகள் சான்று பகர்கின்றன.

“தமிழில் தொல்காப்பியம் மிகப் பழமையான நூலாகும். தமிழில் தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னரே பல இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் ‘என்ப என்மனார் புலவர்’ எனக் கூறுவதில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். தொல்காப்பியர் முப்புத்திரனோடு உத்திகளைக் கூறுவதில் இருந்து தொல்காப்பியருக்கு முன்பே உரை செய்யும் முறை இருந்திருக்க வேண்டும்” எனச் சு.சக்திவேல் நூற்றாண்டுத் தமிழ் உரைநடை, பக்.27) கூறும் கூற்று தொல்காப்பியத்துக்கும் முன்னர் உரைநடை இருந்தது என்பதற்குத் தகுந்த சான்றாகும். இதனைப் பின்வரும் தொல்காப்பியச் செய்யுளும் புலப்படுத்துகின்றது.

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்

பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்

பொருளொடு புணராப் பொய்யம்மொழி யானும் மென்று

உரைவகை நடையே நான்கென மொழிப” (தொல். பொரு, 171.

தொல்காப்பியருக்கு முன்னரே தமிழில் உரைநடை பெருகி இருந்தமையை, அதிலும் நான்கு வகையான உரைநடை இருந்தமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய பாட்டிடை வைத்த செய்யுளால் அமைந்ததே சிலப்பதிகாரம் என்பதை முன்பு பார்த்தோம்.

தமிழ் உரைநடை வரலாற்றில் உரையாசிரியர்களின் உரைநடை மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். ஆரம்பகால நடையை புலவர் நடை புலமைக்கேற்ற நடை, கற்பவர் தகுதிக்கேற்ற நடை, மணிப்பிரவாள நடை என்றவாறு செய்யுளுக்கு உரை கூறுவது போல் அமைந்திருந்தன. அத்தகைய நடையினை இளம்பூரணர், சேனாவரையர், பரிமேலழகர், பேராசிரியர், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச் சிலையார் ஆகியோர் எழுதியிருக்கின்றனர். ஆனால், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு உரைநடை மேலைத் தேசங்களில் பின்பற்றிவந்த நடையுடன் ஒத்தவையாக அமைந்திருந்தன. புதிய உரைநடை செய்யுளுக்கு உரை கூறுவது மாத்திரமின்றி நீண்ட உரைநடையிலேயே நூல்களை எழுதுவனவாகவும் அமைந்திருந்தன.

தமிழ் உரைநடை பற்றி உவின்ஸ்லோ தமது தமிழ் ஆங்கில அகராதியின் முன்னுரையில் “தமிழில் உரைநடை எழுதும் பழக்கம் இன்னும் துவக்க நிலையில் இருக்கிறது. விரைவாகவும் சரமாரியாகவும் தமிழிற் கவிபாடக் கூடிய புலவர்கள் உரை நடையில் சில சொற்றொடர்களை எழுதத் தெரியாமல் இருக்கின்றனர்” என்ற கருத்துத் தமிழ் நாட்டில் உரைநடை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை வலியுறுத்துவதாக அமைகின்றது.

தமிழில் தனி உரைநடை எழுதும் முறையை முதன் முதலில் கிருஸ்தவப் பாதிரிமாரே ஆரம்பித்து வைத்தனர். இது தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் உரைநடை வளர்ச்சியின் குறிப்பிடத்தக்க எல்லை எனலாம். முதன் முதலில் தனி உரைநடையை ஆரம்பித்து வைத்தவர் ரொபர்ட் டி நொபிலி எனப்படும் தத்துவ போதக சுவாமியாவார். இவர் 1606 இல் இத்தாலியில் இருந்து இந்தியாவுக்கு

வந்து தமிழ்நாட்டில் மதுரையில் தங்கியிருந்தார். இவர் தமிழ் மக்கள் விரும்பத்தக்க ஒழுக்கமும் உடையும் பூண்டு மக்களோடு கூடி வாழ்ந்து வந்தார். தமிழ் மொழியைக் கற்று அம்மொழி வாயிலாகக் கத்தொலிக்க மதப் பிரச்சாரம் செய்து உரைநடை நூல்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். ஆத்தம் நிர்ணயம், கடவுள் நிர்ணயம், தத்துவக் கண்ணாடி, ஏஜேசுநாதர் சரித்திரம் முதலியன அவர் எழுதிய நூல்களாகும். இந்நூல்கள் யாவும் இலக்கண, இலக்கிய அறிவு குறைந்தோரும் கற்றுணரக் கூடிய வகையில் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. கொன்ஸ்டன்டினின் ஜோசப் பெஸ்கி என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட வீரமாமுனிவர் (1680-1742) தத்துவ போதக சுவாமிகளைப் போல் இத்தாலியைப் பிறப்படமாகக் கொண்டவர். இவர் ஏஜேசுவின் சபை ஊடாகச் சேவை செய்வதற்காக 1760 இல் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தார். தமிழ் மொழியைக் கற்று மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து சமயப் பணி செய்து வந்தார். தமிழின் அருமை பெருமைகளை ஐரோப்பியரும் கண்டு போற்றுகிற பொருட்டு இலத்தின் மொழியில் திருக்குறளை மொழி பெயர்த்தார். தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குப் பெருந் தொண்டாற்றிய மேலைநாட்டவர்களில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கவர் வீரமாமுனிவர் ஆவார். இவர் தேம்பாவணி, சதுரகராதி மட்டுமின்றிப் பல உரைநடை நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டார். வேதியர் ஒழுக்கம், வேத விளக்கம், பேதக மறுத்தல், வாமன் கதை, பரமார்த்த குரு கதை, லுத்தர் இனத்தியல்பு போன்றன இவர் எழுதிய உரைநடை நூல்களாகும். இவற்றுள் பரமார்த்த குரு கதை பேச்சு வழக்கில் அமைந்த நகைச்சுவை கலந்த நூலாகும். தமிழில் தோன்றிய முதல் எள்ளல் (நாயகசுந) இலக்கியம் என்று பாராட்டப்பட்டது. இவர் தமிழ் உரைநடையின் தந்தை எனப் போற்றப்படுகின்றார். இவரது உரைநடை மறுமலர்ச்சி நடைக்கு வித்திட்டது எனலாம். 'ஒரு வகையில் வீரமாமுனிவர் உரைநடை, சிறுகதை ஆகியவற்றின் தந்தையாவார்' எனப் பேராசிரியர் தே.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம் கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் உரைநடை எழுதிய தமிழ் நாட்டவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆனந்தராங்கம்பிள்ளை, டைரி, சிவஞான முனிவர் ஆகியோராவர். இவ்வரைநடையின் வளர்ச்சிப் போக்கு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் நாவல், சிறுகதை ஆகிய இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கும் வழிவகுத்தன.

(தொடரும்...)

குழந்தைத் தொட்டில்

(திரியாயூரான்
திருகோணமலை, (திரியாய்)

காதல் என்ற போதையிலே.
பாதை தவறி போனவரே.
காதலன் என நம்பி
காமுகனிடம் சிக்கியவரே.
கலவி என்ற சுகம் கண்டு
கற்பிழந்து போனவரே.

கொண்டவன் கை கழுவ
கலங்கி இதயம் வெடித்தவரே.
கற்பு என்பது சொல் அல்ல
காலத்திற்கேற்றார் போல் மாற்றிக் கொள்ள

காமம் என்ற ஒரு சொல்லில்
உலகம் அது இயங்குவதில்லை.
தெரிந்தே நீங்கள் செய்யும் தவறுக்கு.
தண்டனை பச்சிளம் குழந்தைக்கு.

தொப்புள் கொடி அறுத்த உடனே
சேயுடனான புத்தத்தையும் அறுத்தீரோ.
எச்சில் இலைகளுடன் எதிர்க்காலம் புரியாமல்
கண் சிமிட்டி சிரிக்குது நீ தூக்கி எறிந்த உன் பிள்ளை.
உன்னை விட உயர்ந்தது
உன் பிள்ளையை காத்த குப்பை தொட்டி..
கைவிட்டு போகும் முன் அதன் கண்ணழகை பாரடி.
அள்ளி எடுத்து அரவணைக்க வேண்டாம்
அநாதை இல்லத்திலாவது சேரடி.

தாக்குதல் இடிமுழக்கம்

உலகை உலுக்கிய உண்மைத் தொடர்

உகண்டா விமான நிலையத்தில் இஸ்ரேலின் விமானங்கள்.....

தொடர் - 09

அதிரடி வீரர்களுடன் (கமாண்டோக்களுடன்) இஸ்ரேலிய விமானப்படையின் சீ130 விமானங்கள் முதலில் ஹைரோபி விமான நிலையத்தில் வந்து தரையிறங்க வேண்டும். அங்கே அந்த விமானங்களுக்கும் எரிபொருள் நிரப்பப்பட்ட வேண்டும்.

எரிபொருள் நிரப்பும் அனுமதி ஏற்கனவே கென்ய அரசால் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் எத்தனை விமானங்களுக்கு எரிபொருள் நிரப்பப்பட வேண்டும் என்ற விடயத்தை இஸ்ரேல் தமது எழுத்துபூர்வமான கோரிக்கையில் சாமர்த்தியமாக தவிர்த்து விட்டிருந்தது. அவர்களது நல்ல காலம் கென்ய அதிகாரிகளும் இதைக் கவனித்து விசாரித்திருக்கவில்லை.

மூன்று விமானங்களுக்கும் எரிபொருள் நிரப்பப்பட்ட பின்னர் ஹைரோபி விமான நிலையத்திலிருந்து இந்த விமானங்கள் கிளம்பும்போது, முன்னரே அங்கு தரையிறங்கி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிக்கும் போயிங் -707 விமானமும் கூடவே கிளம்பிச் செல்ல வேண்டும்.

கிளம்பும் அனைத்து விமானங்களும் எங்கே செல்கின்றன என்ற விபரத்தை கென்யா நாட்டு அதிகாரிகளுக்குச் சொல்லக் கூடாது.

இந்த முழுத் திட்டத்திலுள்ள பலவீனமான செயற்பாடே இதுதான். ஒருவேளை கென்யா அதிகாரிகள், இவர்கள் செய்யப் போவதை ஊகித்து, \$130 ரக விமானங்களுக்கு எரிபொருள் நிரப்ப மறுக்கலாம். அல்லது இந்த விமானங்கள் அனைத்தும் கிளம்பியவுடன், உகண்டாவுக்கு தகவல் கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம். இவைதான் இந்தத் திட்டத்திலுள்ள பலவீனமான அம்சங்கள். ஆனாலும், இஸ்ரேல் உளவு அதிகாரிகள் எதற்கும் துணிந்தவர்கள். எப்படியாவது சமாளிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் துணிந்து முடிவினை எடுத்தார்கள். ஏனென்றால் பொறமையாக வேலை செய்வதற்கு நேரம் இருக்கவில்லை.

அதனால் மொசாத் வேறு வழியில்லாமல் அந்த முடிவை எடுக்க வேண்டியிருந்தது.

இஸ்ரேலில் இருந்து கிளம்பியிருந்த \$130 விமானங்களின் விமானிகளுக்கு அவர்கள் செல்ல வேண்டிய விமானப் பாதை பற்றிய விமானத் திட்டம்(பிளைட் பிளான்) ஒன்று மொசாத்தாலேயே தயாரித்துக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. பொதுவாக இந்தப் பாதையில் பயணிக்கும் எந்த விமானமும் இப்படியான ஒரு விமானத் திட்டத்தினை (பிளைட் பிளானை) உபயோகிக்காது என்ற வகையிலான, தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடும் விமானத் திட்டம் (பிளைட் பிளான்) அது. கொடுக்கப்பட்ட விமானத் திட்டத்தின்(பிளைட் பிளானின்) படி விமானப் பாதை ஆபிரிக்கக் கண்டத்தில் முடிந்தவரை எந்தவொரு நாட்டின் மேலாகவும் பறக்காமல், செங்கடலின் மேலாகப் பறந்து கடந்து பின்னர், தெற்கு நோக்கித் திரும்பி ஒரு சுற்றுப்பாதையூடாக கென்யா வான்பரப்புக்குள் பிரவேசிப்பதாக இருந்தது.

இதற்குக் கரணியம் என்னவென்றால், எந்தவொரு நாட்டின் வான்பரப்புக்கு மேலால் எந்த விமானங்கள் பறந்தாலும் அந்த நாட்டின் ஏதோ ஒரு கட்டுப்பாட்டுக் கோபுரத்தில் (கன்ட்ரோல் டவரிடம்) அனுமதி பெற வேண்டும். இஸ்ரேலிய விமானங்கள் அந்தப் பிராந்தியத்தில் எங்கோ செல்லும் விடயம் வேறு எந்தவொரு ஆபிரிக்க நாட்டின் கட்டுப்பாட்டுக் கோபுரத்திற்கும்(கன்ட்ரோல் டவருக்கும்) தெரியக்கூடாது.

எல்லாமே மிகத் துல்லியமான திட்டம்தான். ஒரேயொரு ஆபத்து, முன்பு கூறியது போல கென்ய அதிகாரிகளுக்கு ஐயம் ஏற்படுவதுதான். ஆனால் இஸ்ரேலின் நேரம், அவர்கள் கடைசிவரை ஐயப்படவில்லை.

அனைத்து விமானங்களும் நைரோபி விமான நிலையத்தில் வைத்து எரிபொருள் நிரப்பிவிட்டு குறித்த நேரத்தில் மேலெழுந்தன. திட்டப்படி விமானங்கள் அனைத்தும் 36000 அடி உயரத்தில் பறந்தபடி உகண்டாவின் வான் எல்லைக்குள் பிரவேசித்தன.

திடீரென தாழப்பதிந்த விமானங்கள் ஒவ்வொன்றாக எண்டபே விமான நிலைய விமான ஓடுபாதையில் (ரன்வேயில்) தரையிறங்கின.

(விமான நிலையத்தில் என்ன நடந்துகொண்டு இருந்தது என்பதை அடுத்ததொடரில் பார்ப்போம்)

"நம்மட ஸ்ற்றத்திற்கு"

உங்கள் ஆக்கங்களை (சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை...) அனுப்பி வைக்குமாறு அன்பாகக் கோருகிறோம். அத்துடன் நம்மட ஸ்ற்றம் பற்றிய உங்களின் கருத்துக்களையும் ஆலோசனைகளையும் அனுப்பி வைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றோம். ஆக்கங்கள் தனித் தமிழில் படைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

உங்களது ஆக்கங்களையும் கருத்துகளையும்

- nammadamuttam20@gmail.com என்னும் மின்னஞ்சலுக்கோ
- 0094772908990 எனும் புலனத்திற்கோ அனுப்பி வைக்கவும்.

மாவோ எழுதிய

“சரியான சிந்தனைகள்

எங்கிருந்து

தோன்றுகின்றன?

“இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதம்” பற்றிய பதிவுட்டல்

பாகம்-01

மனிதன் தமக்கான குறிக்கோளை அமைத்துக் கொண்டே செயல்படுகிறான். தமது தேவைகளை அடைவதற்கு சிந்திக்கிறான், அதற்கான குறிக்கோளை உருவாக்கிக் கொள்கிறான். அதனால் தான் உணர்வுநிலை, சிந்தனை, குறிக்கோள் ஆகியவை அடிப்படையாகக் கொண்டே அனைத்து தத்துவங்களும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சிந்தனைப் பற்றிய கருத்தில் கருத்துமுதல்வாதமும் பொருள்முதல்வாதமும் வேறுபடுகின்றன. மாவோ பொருள்முதல்வாத வழியில் இதனை விளக்கி உள்ளார்.

“சரியான சிந்தனைகள் எங்கிருந்து தோன்றுகின்றன?” என்கிற தலைப்பில் மாவோ 1963-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் எழுதினார். இந்தத் தலைப்பே மிகவும் தெளிவாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. சிந்தனை எங்கிருந்து தோன்றுகின்றன என்று கேள்வி கேட்கவில்லை, சரியான சிந்தனை எங்கிருந்து தோன்றுகின்றன என்றே மாவோ கேள்வி எழுப்பி உள்ளார். இந்தக் கேள்வியிலேயே பதில் அடங்கியிருக்கிறது. தவறான சிந்தனைகள் எங்கிருந்து வருகிறதோ, அங்கிருந்து சரியான சிந்தனைகள் தோன்றவில்லை என்று கேள்வியில் இருந்தே நமக்கு பதில் எதிர்ப்பறையாகக் கிடைக்கிறது. இந்த பதில் சரியானதுதான் ஆனால் விளக்கம் இல்லை. மாவோ விளக்குவதைப் பார்ப்போம்.

சரியான சிந்தனைகள் எங்கிருந்து தோன்றுகின்றன?

அவை வானத்தில் இருந்து விழுகின்றதா? இல்லை என்கிறார் மாவோ. மூளையில் உள்ளாற்போல் உள்ளதா? இதற்கும் இல்லை என்றே மாவோ பதில் கூறுகிறார்.

கேள்விக்கு பதிலாக மாவோ கூறுகிறார், சமூக நடைமுறையில் இருந்தே சிந்தனை தோன்றுகிறது, இதிலிருந்து அல்லாமல் வேறெதுவில் இருந்தும் தோன்றவில்லை.

அதாவது மனிதன் குமுகாயத்தில் தொடர்ந்து இயங்குவதில் இருந்தே சிந்தனை உருவாகிறது. மனிதன் தனித்து சிந்திப்பதில்லை. ஒரு மனிதனை காட்டில் தனியே விடப்பட்டால் அவன் உண்பது உறங்குவது - உண்பது உறங்குவது என்கிற தொடர் இயக்கத்திலேயே இருப்பான். அவனது சிந்தனை இதற்குள் அடங்கியே இருக்கும். மனித சமூகம் பற்றிய கருத்து எதுவும் அவனிடம் இருக்காது. மனிதன் குமுகாயத்தில் இயங்கும்போதே பல்வேறு சிந்தனைகள் தோன்றுகிறது என்பதை இதில் இருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

குமுகாயம் இயங்குகிறது என்று பார்த்தோம், அந்த குமுகாய இயக்கம் மூன்று வகைப்படும் என்கிறார் மாவோ. உற்பத்திக்கான போராட்டம், வர்க்கப் போராட்டம், அறிவியல் போராட்டம். மார்க்சியம் கூறுகிற வாழ்வாதாரப் போராட்டத்தையே மூன்று குமுகாய இயக்கங்களாக மாவோ பிரித்துக் கூறுகிறார்.

மனிதனின் குமுகாய பொருளாதார வாழ்நிலையே சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது. ஒரு முன்னேறிய வர்க்கத்தின் சரியான சிந்தனை வெகுமக்களைப் பற்றிக் கொண்டவுடன், அந்த சிந்தனை பொருளாயுத சச்சியாக மாறி, குமுகாயத்தை மாற்றுகிறது. அந்த முன்னேறிய வர்க்கத்தின் சிந்தனை உலகத்தையும் மாற்றுகிறது.

குமுகாய நடைமுறையின் போது மனிதன் பல்வேறு போராட்டங்களில் ஈடுபடுகிறான், அதில் பல்வேறு பட்டறிவுகளைப் பெறுகிறான். குமுகாயப் போராட்டங்களில் வெற்றிகளும் தோல்விகளும் கிட்டுகிறது. இதன் மூலம் மனிதன் பட்டறிவுப் பாடங்களைப் பெறுகிறான்.

புறநிலை உலகில் நடைபெறும் எண்ணற்ற நிகழ்வுகள், மனிதனின் ஐந்து புலன்களின் மூலம் அவனது மூளையில் பிரதிபலிக்கின்றன. தொடக்கத்தில் அறிவு புலக்காட்சியாக இருக்கின்றனது, புலக்காட்சி அறிவு போதிய அளவு தொகுக்கப்பட்டதும், கருத்தியல் அறிவாக பாய்ச்சல் அடைகிறது. கருத்துக்கள் இவ்வாறு தோன்றுகிறது. இது அறிவுத்தோற்றவியலின் முதல் கட்டம்.

புறநிலைப் பொருளில் மட்டுமே உணர்ந்திருந்த கட்டத்தில் இருந்து, அகநிலை உணர்வு நிலைக்கு உயர்ந்தப்படுகிறது. அதாவது வெறும் புலன்வழி உணர்வு நிலையில் இருந்து முன்னேறிய சிந்தனை செய்யும் நிலைக்கு உயர்த்தப்படுகிறது. இந்த முதல் கட்டத்தில் ஒருவனது புரிதலினால் உருவான சிந்தனை புறநிலை உலகின் எதார்த்த விதிகளைச் சரியாக பிரதிபலிக்கின்றனவா என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியாது. இது சரியா? அல்லது தவறா? என்று அறிவது அடுத்தக்கட்டம் ஆகும்.

புறநிலையில் இருந்து உணரப்பட்டதைத் தொகுத்து, அகநிலையில் தோன்றிய சிந்தனையை சரிபார்க்க வேண்டியது இரண்டாம் கட்டம். புறநிலைப் பிரதிபலிப்பால் அகநிலையில் தோன்றிய கொள்கைகள், திட்டங்கள், கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றை நடைமுறைப்படுத்துவம் போது ஏற்படும் அனுபவங்களைக் கொண்டு, சரியானதா? தவறானதா? என்பதை மனிதன் அறிகிறான். வகுத்தக் கொள்கைகள் வெற்றி பெற்றால் அது சரியானது, தோல்வி கண்டால் அது தவறானது என்று பொதுவாக முடிவெடுக்கலாம்.

ஏன் இங்கே பொதுவானது என்று கூறப்படுகிறது என்றால், சில நேரங்களில் கோட்பாடுகள் சரியாக இருந்தாலும் போராட்டத்தில் தோல்வி ஏற்படலாம். இதற்குக் காரணம் கோட்பாட்டில் இல்லை, போராட்டத்தில் அதன் பலவினத்தில் இருக்கிறது. பிற்கோக்கு சக்திகள் இந்தப் போராட்டத்தில் வெற்றி பெற்றது உண்மை தான், ஆனால் இது நிரந்தர வெற்றியாக இருக்காது. இது முற்போக்கு சக்திகளின் தற்காலிகமான தோல்வியே ஆகும். இறுதியில் முற்போக்கு சக்தி வெல்லும் என்பது உறுதி. தோல்வி கூற்றுத் தந்தப் பாடம், அறிவுத்திறனை மேலும் உயர்த்தும், அந்த திறன் வெற்றியை தேடித்தரும்.

பாட்டாளி வர்க்கம், உலகை அறிவதற்கான நோக்கம் அதை மாற்றுவதற்கே ஆகும். பொருளில் இருந்து உணர்வுநிலைக்கும், உணர்வுநிலையில் இருந்து பொருளுக்கும் கொண்டு செல்லும்போதே மனிதனின் அறிவு திறன் வளம் பெறுகிறது. இதுவே மார்க்சியம் கூறும் அறிவுக் கோட்பாடாகும். இதுவே இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதத்தின் அறிவுக் கோட்பாடாகும்.

மணிப்பிரவாள நடை என்பது யாது?

மணியையும் பவளத்தையும் மாற்றி மாற்றிச் சேர்த்துத் தொகுத்தாற்போல் சமற்கிருதத் தொட்களையும் தமிழ்த் தொட்களையும் மாற்றி மாற்றி எழுதிய நடைப்போக்கு மணிப்பிரவாள நடை எனப்படும்.

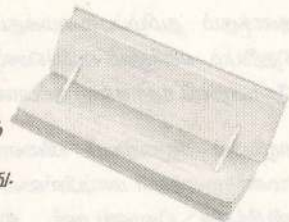
தமிழ் அறிவோம்.

தமிழ்ப்பித்தன்

சமற்கிருதச் சொல்

தமிழ்ச்சொல்

அங்கிக்ரகாரம்	உடன்பாடு, ஏற்றுக்கொள்ளுகை, ஒத்தேற்பு, ஒப்பளிப்பு
அங்குலம்	கைவிரல், விரலகம், விரற்கடை
அச்சரம்	அகரம், எழுத்து, வரிவடிவம்
அச்சுதன்	அழிவிலான், கடவுள், சிவன், திருமால், முருகன்.
அசுட்டை	கவனமின்மை, புறக்கணிப்பு, மதியாமை
அசுடன்	கீழ்மகன், திறனிலி, பேதை, மூடன்
அசுடு	கீழ்மை, குற்றம், பழுது, பேதை, பேதமை, மூடத்தன்மை
அசுடுவழிதல்	அறியாமை பெருகுதல்
அசுதி	சோர்வு, மறதி
அசுந்தர்ப்பம்	ஏலாக்காலம், ஒன்றாக்காலம்
அசுப்பியம்	அவைக்குப் பொருந்தாத சொல்
அசுப்பாவிதம்	நேரக்கூடாத்து, பொருத்தமற்றது.
அசுமந்தம்	தொடர்பின்மை, மந்தகுணம்
அசுரீரி	உருவிலி, வானொலி. விசும்பொலி
அசாக்கிரதை	கவனக்குறைவு, சோம்பல், விழிப்பின்மை
அசாத்தியம்	அருஞ்செயல்
அசாதாரணம்	எளிதின்மை, சிறப்பு, பொதுவின்மை
அசிங்கம்	அருவருப்பு, அழகற்றது, ஒழுங்கற்றது.

மண்ணுண்ணி மாப்பிள்ளை

கந்தவனம் கோணேஸ்வரன்

ஓர் ஏழைக் குடியானவன். தொழில் செய்ய முடியவில்லை. வீட்டிலோ வறுமை. துணைவியின் நச்சரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை.

“உழைக்கத்தான் முடியவில்லை மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசு பெறக்கூடவா முடியவில்லை?” என்று கடிந்த துணைவி மன்னனிடம் பரிசுபெற்று வறுமை நீங்கப்பெற்ற சிலரைச் சுட்டிக்காட்டி, “அவர்களைப்போல் நீங்களும் சென்று மன்னனிடம் பரிசு பெற்று

வாருங்கள். அப்படிச் செய்தால் மட்டுமே நம் வறுமை தீரும்.” என்று இறுக்கமாகச் சொல்லி விட்டாள். துணைவியின் சொல்லிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதையுணர்ந்த குடியானவன், வருவது வரட்டும் என்று நினைத்து மன்னனைக் காணப் புறப்பட்டான்.

தனக்கும் தமிழ்ப்புலமைக்கும் வெகுதூரம் என்பது அவனுக்கு நன்றாகவே தெரியும். எனினும் வழிச்செல்லும் நேரத்தில் ஒரு கவிதையேனும் தன் மனதில் தோன்றிவிடாதா என்ற நப்பாசை அவனுக்கு. சிந்தித்துக் கொண்டே போனான்.

வழியில் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் “மண்ணுண்ணி மாப்பிள்ளை” என்று கூவிக்கொண்டே ஓடினான். குடியானவன் விழித்துக் கொண்டான். இந்தத் தொடரைக் கவிதையின் முதலடியாக்கிக் கொண்டான். இன்னும் சற்றுத் தூரம் நடந்து போனான். அங்கும் சிறுவர்கள் “காவிறை... கூவிறை...” என்று கத்திக் கொண்டே ஓடி விளையாடினார்கள். குடியானவனுக்குக் கவிதையின் இரண்டாவது அடியும் கிடைத்து விட்டது. இரண்டு வரிகளையும் மனதில் புதித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே தூரத்தே இரண்டு சிறுவர்கள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவன் மற்றவனைப் பார்த்து “உங்கப்பன் கோவில் பெருச்சாளி.” என்று திட்டினான்.

குடியானவன் இதனைக் கவிதையின் மூன்றாவது அடியாக்கிக் கொண்டான். என்றாலும் கவிதை நிறைவுபெற்றதாக அவன் மனதுக்குத் தோன்றவில்லை. கருத்துத்தான் புரியாவிட்டாலும் கவிதை நிறைவுபெற்றது போன்றதொரு

தோற்றமாவது வேண்டாமா எனத் தனக்குத் தானே கேட்டுக்கொண்டு தொடர்ந்து நடந்தான் குடியானவன். வழியில் ஒரு நண்பன் குறுக்கிட்டான். "என்னப்பா பலமான யோசனையுடன் எங்கே போகிறாய்?" என்று கேட்டான். தான் செல்லும் கரணியத்தை நண்பனிடம் கூறிய குடியானவன் நல்ல கவிதையொன்றை எழுத முடியாத தன் ஆதங்கத்தையும் வெளியிட்டான். நண்பனுக்கும் கவிதை வடிக்கத் தெரியவில்லை. இருப்பினும் தன்நண்பனுக்கு அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் "கவிதைதானே...இது என்ன பெரிய காரியம்? தமிழில் வார்த்தைகளுக்கா பஞ்சம்? கன்னா பின்னா என்று தையலாவது சொல்லிவிடு, அது கவிதையாகி விடும். மன்னரும் நிச்சயம் பரிசு தருவார். உன் வறுமையும் நீங்கிவிடும்." எனத் தேற்றிவிட்டுச் சென்றான்.

குடியானவன் கன்னா பின்னா என்பதையும் ஓரடியாக இணைத்துக் கொண்டான். இப்போதும் கவிதை நிறைவு பெறவில்லை. "அவரிவர் கூறியவற்றைக் கொண்டுதானே கவிதையை உருவாக்கினேன். அதை நிறைவுபடுத்த நான் இரு வரிகளையேனும் சேர்க்க வேண்டாமா?" எனச் சிந்தித்த குடியானவன் "சோழமன்னிடந்தானே போகிறேன். அவரை விளித்து ஈரடிகளையாவது எழுதினால் நன்றன்றோ?" என எண்ணினான்.

"மன்னா, தென்னா, சோழாங்கப் பெருமானே" எனக் கவிதையையும் நிறைவு செய்தான். மகிழ்வுடன் அரசவைக்குள் நுழைந்தும் விட்டான்.

தான் மன்னனைப் பாடிப் பரிசு பெற வந்திருப்பதாகத் தெரியப்படுத்தியதும் மன்னனும் மிகமகிழ்ந்து பாடும்படி சொல்ல, குடியானவனும் பாடிக்காட்டினான். அவன் ஒவ்வொரு வரியாகச் சொல்லச் சொல்ல மன்னனின் முகம் கடுப்பாகிக் கோபம் தலைக்கேறியது. அரசவைப் புலவரும் வந்தவன் புலவனல்லன் என்பதையும் பரிசு பெறுவதற்காகக் கவிதை என்ற நிறைப்பில் வார்த்தைகளைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதையும் புரிந்து கொண்டார்.

கவிதை பாடிமுடிந்ததும் மன்னன் பெருஞ்சினத்துடன், "யாரங்கே? இவனை இழுத்துக் கொண்டுபோய்ச் சிரச்சேதம் செய்து விடுங்கள்." எனக் கட்டளையிட்டான். மன்னனின் கோபங்கண்டு குடியானவன் நடுங்கினான். கவிதை என்று நிறைத்து மன்னன்முன் ஏதேதோ உளறி விட்டதால் வாழ்க்கையும் தொலைந்தது என்று வருந்தினான்.

குடியானவனின் நிலையைப் பார்த்து இரங்கிய அரசவைப் புலவர் எழுந்தார். "மன்னா தாங்கள் அவசரப்பட்டுத் தவறான உத்தரவைப் பிறப்பித்து விட்டீர்கள்.

தாங்கள் கோப்பபடத் தக்கதாகக் கவிதையில் எதுவும் சொல்லப்படவில்லையே. அனைத்து வார்த்தைகளும் உங்களைப் புகழ்ந்தன்றோ காணப்படுகின்றன. இந்த ஏழைப்புவவன் தண்டனை பெறுமளவுக்குக் குற்றமெதுவும் செய்து விடவில்லையே." என்றார். சற்று நிதானமடைந்த மன்னன் அரசவைப் புவவரைப்பார்த்து " நான் விளங்கிக் கொண்டவரையில் கவிதையின் பொருள் அபத்தமாக இருக்கிறது. தாங்கள் முடிந்தால் அக்கவிதையுன் சிறப்பைச் சொல்லுங்கள் கேட்கிறேன்." என்றான்.

புவவர் நிதானமானகப் பொருள் சொல்லத் தொடங்கினார். மண்ணுண்ணி மாப்பிள்ளையே மண்ணை உண்ட திருமாலே, காவிறையே சோழமண்டலத்துக் காவல் தெய்வமே, கூவிறையே -- ஓசையால் எழும் இசைக்குக் காவலனே, உங்கள் அப்பன் கோ -- தங்கள் தந்தையாராகிய மன்னர் வில் பெருச்சாளி வில்வித்தையில் எதிரிகளை நடுங்கச் செய்யும் பெரிய சிங்கத்துக்கு நிகரானவர், கன்னா பிறருக்குக் கொடை வழங்குவதில் கர்ணனைப் போன்றவரே, பின்னா குடிமக்கள் மேற் கருணை காட்டுவதிலும், பொறுமை காப்பதிலும் கர்ணனின் தம்பியாகிய தருமனுக்கு நிகரானவரே, மன்னா -- இந்த நாட்டின் மன்னர் பெருமானே, தென்னா தென்னாட்டின் தலைமகனே, சோழரங்கப் பெருமானே சோழமண்டலத்தின் தலைவனே என்றல்லவா தங்களைப் பாடியிருக்கிறார் என்று தெளிவு படுத்தினார். "அட்டா நான் தவறு செய்யத் துணிந்தேன்." என வருந்திய மன்னன் ஏழைக் குடியானவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுப் பெரும் பொருளும் கொடுத்தனுப்பினான். குடியானவனின் பஞ்சமும் தீர்ந்தது: "ஓர் ஏழையைக் காப்பாற்றிவிட்டோமே." என்ற நிம்மதியும் அரசவைப் புவவருக்குக் கிடைத்தது.

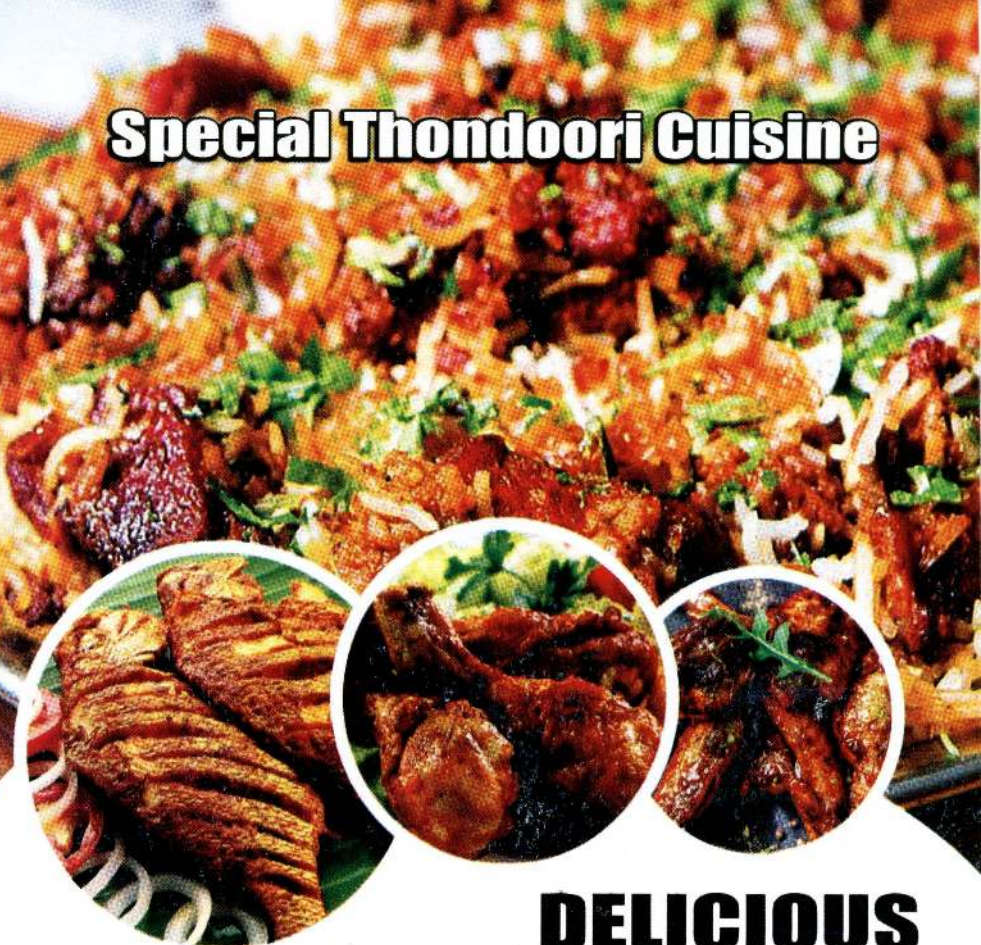
அந்த வேடிக்கையான கவிதையைப் பார்ப்போம்

மண்ணுண்ணி மாப்பிள்ளையே
காவிறையே... கூவிறையே
உங்கள் அப்பன்
கோவில் பெருச்சாளி
கன்னா ....பின்னா
மன்னா.... தென்னா
சோழரங்கப் பெருமானே.

இந்தக் கவிதை தமிழின் பெருமையை மட்டுமன்றித் தமிழை வளைத்துப் பொருள் கூறி ஓரேழையின் உயிரைக் காத்த அரசவைப் புவவரின் சிறப்பையுமன்றோ பறைசாற்றுகிறது.

Special Thondoori Cuisine

DELICIOUS FOOD SERVICE

**HOT
PRICE**

**Order
now!**

☎ 077 551 5511 / 026 225 5510 / 077 551 5510

இந்த விளம்பரத்தை கொண்டு வரும் வாடிக்கையாளருக்கு
10% விலைக்கழிவு வழங்கப்படும்.

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்...

தரணியெங்கும் தமிழ் பரப்பும்
இது உங்கள் வானொலி ஜேர்மன்

யோகம்திலகேஷ் வானொலி

அமரர் அவைத் தென்றல் வல்லிபுரம்

திலகேஸ்வரன்

சிரேஸ்ட் அறிவிப்பாளர்
வானொலி ஸ்தாபகர்

RJ மேனன்

திருமதி.சுபாஜினி

வானொலி பணிப்பாளர் // நிகழ்ச்சி
ஒருகிணைப்பாளர்

RJ டன்ஸ்ரன்

RJ கார்த்திக்

24 மணி நேரமும்
நமது வானொலியை
கேட்டு மகிழு

RJ ஹாமிஷா

www.yokamthilakesh.com

Digitized by Keralam University
Kerala University of Education, Kollam